

UNIVERSITATEA DIN BUCURESTI
FACULTATEA DE MATEMATICĂ ȘI INFORMATICĂ
BAZE DE DATE ȘI TEHNOLOGII WEB

LUCRARE DE DIZERTAȚIE

**UTILIZAREA ALGORITMILOR DE SUMARIZARE
AUTOMATĂ ÎNTR-O APLICAȚIE DE PREZENTARE A
ȘTIRILOR**

Coordonator științific:
Conf. Dr. Popescu Marius

Student:
Fășie Ilie Mădălin

BUCUREȘTI
2018

Cuprins

1. Introducere.....	4
2. Tehnologii utilizate.....	6
2.1. Python.....	6
2.2. Django.....	6
2.3. HTML și CSS.....	8
2.4. JavaScript.....	8
2.5. Redis.....	9
2.6. Celery.....	9
2.7. Sublime Text 3.....	10
3. Descrierea aplicației.....	11
3.1. Audiența aplicației.....	11
3.2. Analiza funcțională folosind metodele SWOT și MoSCoW.....	11
3.3. Scenarii de utilizare.....	13
3.3.1. Pagina de pornire.....	13
3.3.2. Pagina Blog.....	15
3.3.3. Paginile utilizatorului.....	15
3.3.4. Pagina de sumarizare a propriului text și pagina de contact.....	16
4. Arhitectura aplicației.....	19
4.1. Ce este MVC?.....	19
4.2. Introducere în Django.....	19
4.2.1. Structura unui proiect.....	19
4.2.2. Construirea view-urilor.....	21
4.3. Preluarea automată a știrilor.....	22
4.3.1. Parsarea știrilor.....	22
4.3.2. Sumarizarea știrilor.....	24
4.3.3. Asocierea automată de etichete.....	27
4.3.4. Programarea procesului.....	29
4.4. Analiza tehnică a aplicației.....	31
4.4.1. Sistemul de votare.....	31
4.4.2. Înregistrarea și autentificarea utilizatorilor.....	34
4.4.3. Paginarea și căutarea.....	37
4.4.4. Pagini modale.....	39
4.4.5. Adăugarea imaginilor.....	40
4.5. Modelul bazei de date.....	41
4.5.1. Ce este ORM?.....	41
4.5.2. Vizualizarea bazei de date.....	42
4.5.3. Tabelele și relațiile dintre acestea.....	45
4.5.4. Modele și migrări în Django.....	48
4.5.5. Alegerea sistemului de baze de date.....	51
4.6. Securitatea aplicației.....	52
4.6.1. Securitatea formularelor.....	52

4.6.2. Alte elemente de securitate.....	54
5. Îmbunătățiri ulterioare.....	56
6. Concluzii.....	58

1. Introducere

Istoria internetului începe în anii 1950 odată cu începerea dezvoltării calculatoarelor. În anii următori, începe să se contureze conceptul de „rețea pe arie lungă”, rezultând în formarea proiectului *ARPANET*, precursorul internetului. În 1969 a fost trimis primul mesaj prin această rețea. Mesajul trimis era litera “L” și a fost transmis între Universitatea Californiei (UCLA) și institutul de cercetare Stanford (SRI).

În anii 1970, suita de protocoale TCP/IP a devenit standard în ARPANET, iar în anii 1980 cercetătorul britanic Tim Berners-Lee a dezvoltat World Wide Web. În 1990 proiectul ARPANET a fost închis.

Din 1990 internetul continuă să se dezvolte într-un ritm accelerat, luând viață servicii precum poșta electronică (e-mail), mesageria instant, realizarea de apeluri telefonice prin internet, apeluri video, forumuri, bloguri și multe altele. Din punct de vedere istoric, aceasta creștere este aproape instantanee.

Astăzi, internetul a devenit o parte importantă a societății noastre, permițând oricărei persoane să aibă acces la informații, comunicarea între persoane este mult mai ușoară, iar majoritatea serviciilor au un analog în mediul online.

Având toate aceste informații și servicii la numai un click distanță, internetul poate părea copleșitor. Suntem conectați cu toată lumea, știrile se răspândesc rapid și, prin urmare, devine foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să ținem pasul cu tot ce se întâmplă în jur. Totuși, observăm că, în general, textele de dimensiuni mari pot fi reduse la numai câteva propoziții, fără a pierde esența acestora.

Pornind de la observația anterioară, prezenta lucrare își propune a oferi o modalitate de agregare a articolelor diferitelor publicații de știri pe care, mai apoi, le sumarizează în trei paragrafe păstrând astfel doar esența textului.

Mai mult, pe lângă rezumarea articolelor, aplicația își dorește crearea unei comunități de utilizatori. Într-adevăr, cei mai buni critici sunt oamenii pasionați de un anumit subiect, iar cu cât numărul lor crește, cu atât ideea pe care vor să o transmită este mai bine conturată. Cu alte cuvinte, având o comunitate gata să ofere critici (atât pozitive cât și negative), ne va fi de folos în încercarea de a perfecționa atât algoritmul de sumarizare cât și alte aspecte și funcționalități ale aplicației.

În capitolele care urmează, vom analiza în detaliu această aplicație astfel că, în al doilea capitol vom discuta despre tehnologiile folosite pentru dezvoltarea acesteia. După cum vom vedea, tehnologia principală a fost Python împreună cu framework-ul web Django. Sintaxa ușor de citit și înțeles a limbajului de programare Python combinată cu

metodele specifice aplicațiilor web și arhitectura MVC incluse în Django, ne oferă un mediu de dezvoltare foarte stabil și puternic.

Următorul capitol are drept scop prezentarea aplicației din punctul de vedere al unui utilizator normal. După cum vom vedea în acest capitol, aplicația deși pornește de la o idee aparent simplă, este, totuși, foarte interactivă, oferind dreptul utilizatorului să voteze știrile pe care le consideră importante, să își summarizeze propriul articol care nu a fost publicat în aplicație sau să scrie propriile articole într-o secțiune separată.

Capitolul patru se va concentra pe aspectele tehnice ale lucrării. Astfel, vom vedea, pe scurt, arhitectura folosită pentru acest proiect, ne vom uita la structura unui proiect Django oarecare cu scopul de a ne familiariza cu framework-ul și pentru a asigura o înțelegere deplină a deciziilor luate în dezvoltarea aplicației. Odată trecuți de partea introductivă a acestui capitol, vom aborda și descrie în detaliu câteva funcționalități care stau la baza aplicației. Exemple de astfel de funcționalități pot fi algoritmul de sumarizare, algoritmul de etichetare automata, sistemul de votare al articolelor și așa mai departe.

În capitolul cinci va fi rezervat prezentării îmbunătățirilor care nu au putut fi prezente în varianta aceasta a aplicației, dar pe care le vom adăuga în versiuni viitoare ale acesteia.

2. Tehnologii utilizate

2.1. Python

Python este un limbaj de programare foarte cunoscut, open source, interpretat, creat de Guido van Rossum și lansat către public în anul 1991. Acesta a fost dezvoltat cu gândul de a fi un limbaj ușor de scris și de citit, astfel că sintaxa preferă cuvintele în locul simbolurilor, blocurile de cod sunt delimitate de indentare, finalul de linie nu necesită prezența semnului „ ; ”, tipul variabilelor este stabilit de interpretator la momentul rulării și așa mai departe.

Potrivit creatorului, dezvoltarea limbajului a început din dorința sa de a avea un „hobby” pe parcursul vacanței de Crăciun. Denumirea de „Python” nu se referă la un tip de șarpe, ci la comedia britanică „Monthy Python’s Flying Circus” („Circul zburător al lui Monthy Python”).

Cu toate acestea Python reușește să fie un limbaj foarte complex și capabil, suportând mai multe paradigme de programare precum programarea orientată pe obiecte, programarea funcțională, programarea procedurală sau programarea imperativă. Aplicațiile sale sunt, de asemenea, numeroase, el fiind folosit în domenii precum inteligența artificială, robotică, scripting, jocuri, aplicații web etc.

Unul dintre cele mai importante puncte forte ale acestui limbaj de programare îl reprezintă dimensiunea impresionantă a librăriei standard. Fără nici un adaos, avem la dispoziție modalități de construire a interfețelor grafice (GUI), de lucru cu baze de date relaționale, de manipulare a expresiilor regulate, teste unitare, networking și multe altele.

Important de reținut este faptul că, în momentul acesta, sunt două versiuni de Python suportate: Python 2 și Python 3. Interesant este că aceste variante nu sunt compatibile între ele. În lucrarea de față, se va folosi Python 3 întrucât aceasta este versiunea oficială aflată în dezvoltare, Python 2 urmând să fie întrerupt din 2020.

2.2. Django

Django este un framework web creat în 2003 și lansat către public în 2005 construit în întregime în Python, care permite crearea de aplicații web foarte ușor. Este

contruit în jurul arhitecturii MVC (Model-View-Controller) punând accent pe reutilizarea codului și modularitate.

Pe lângă Django, un alt framework web în Python este Flask. Acesta din urmă are avantajul că oferă o libertate sporită dezvoltatorului asupra aplicației pe care vrea să o dezvolte. Totuși, acest framework este relativ nou comparativ cu Django (fiind lansat în 2010), iar din acest motiv comunitatea nu este la fel de mare. Prin urmare, vom alege Django pentru această lucrare întrucât suportul sporit din partea comunității și utilitățile puse la dispoziție de acesta ne vor ușura considerabil munca.

Câteva site-uri cunoscute dezvoltate cu Django sunt: Mozilla, Instagram, Bitbucket, The Washington Times, Dropbox și multe altele.

Un proiect dezvoltat în Django este împărțit în mai multe module de sine stătătoare, denumite „aplicații”. Avantajul unei astfel de structuri este acela că se pot copia aplicații de la un proiect la altul, fără a fi nevoie de modificări suplimentare. Singurul lucru necesar fiind specificarea denumirii noii aplicații în variabila `INSTALLED_APPS` din fișierul `settings.py` al aplicației principale. Pentru a evita orice fel de confuzie, pe parcursul lucrării, prin „aplicație” ne vom referi la întregul proiect, urmând să fie specificate explicit cazurile în care ne referim la o aplicație Django.

Pentru a facilita dezvoltarea de aplicații web dinamice, Django include propriul său limbaj de template. Acest limbaj poate fi inclus în documentele HTML ale aplicației și permite utilizarea instrucțiunilor specifice unui limbaj de programare precum *if-else*, *for*, *while* etc sau de a prezenta informațiile trimise de către server. Mai mult, folosind acest limbaj, este posibilă extinderea fișierelor HTML sau includerea acestora în fișierul curent, astfel facilitând reutilizarea codului și asigurând o consistență sporită a aplicației.

Un alt supliment oferit de Django este propriul ORM (Object-Relational Mapping) care ușurează foarte mult lucrul cu baza de date în aplicație. Un ORM permite automatizarea transferului de date între tabelele unei baze de date relaționale folosind cod Python în loc de cod SQL. Două avantaje importante ale utilizării unui ORM sunt posibilitatea de a dezvolta aplicația într-un singur limbaj de programare, fără a fi nevoie să se schimbe între Python și SQL și posibilitatea de a schimba baza de date foarte ușor. De exemplu, dacă vrem ca în mediul de dezvoltare să folosim SQLite, iar în mediul de producție PostgreSQL. Deși nu este un lucru recomandat, el este posibil folosind un ORM.

Deși nomenclatura unei aplicații Django poate crea confuzie, tipul de arhitectură standard ales de framework este MVC. Astfel, pentru a lega modelele de date reprezentate prin clase Python, de baza de date relațională, se folosește ORM-ul prezentat anterior și constituie „modelul” arhitecturii, procesarea cererilor HTTP este

făcută de sistemul de template alcătuind astfel „view-ul”, iar fișierul „urls.py” conține toate url-urile aplicației folosindu-se de expresii regulate și alcătuind „controller-ul” aplicației.

2.3. HTML și CSS

Bineînțeles, o aplicație web nu ar fi posibilă fără HTML și CSS. Aceste două standarde, împreună cu JavaScript, alcătuiesc stau la baza a tot ceea ce vedem pe web și sunt întreținute de World Wide Web Consortium (W3C).

HTML (Hypertext Markup Language) este limbajul standard de creare a paginilor web. Prin intermediul tagurilor și a atributelor acestora, browserul reușește să construiască pagina cerută.

CSS (Cascading Style Sheets) oferă aspectul grafic paginilor web. Deși este folosit cel mai mult împreună cu HTML, acesta poate fi folosit și cu orice document XML. Cele mai importante avantaje ale acestui limbaj sunt posibilitatea de a schimba aspectul mai multor elemente modificând doar câteva linii din documentul CSS și posibilitatea de a crea o schemă de prioritate pentru toate regulile astfel încât rezultatul final să poată fi deductibil.

Deși aceste două limbaje sunt foarte simple și ușor de înțeles, atunci când dezvoltăm aplicații mai mari, documentele HTML și CSS pot deveni destul de complicate. Pentru a permite dezvoltatorilor să se concentreze mai mult pe aspectele tehnice ale aplicației și nu pe aspect, a fost dezvoltat framework-ul Bootstrap. Aflat acum la versiunea 4, Bootstrap ofera o mulțime de componente HTML și CSS care pot fi combinate într-o mulțime de moduri diferite pentru a obține o interfață grafică plăcută și unică cu un efort minim.

2.4. JavaScript

JavaScript este un limbaj de programare, dezvoltat în 1995, care permite crearea de pagini web dinamice. Împreună cu HTML și CSS, JavaScript completează trioul care alcătuiește nucleul tehnologiilor W3C.

Deși sintaxa este simplă, JavaScript este capabil să folosească paradigme de programare precum programarea orientată pe obiecte, programarea funcțională, programarea imperativă sau cea bazată pe evenimente. De asemenea, deși denumirea ar

putea sugera contrariul, JavaScript și Java sunt două limbaje de programare total diferite.

Mai mult, deși acest limbaj este gândit pentru a rula în partea clientului (client-side), de-a lungul timpului, odată cu creșterea popularității sale, au început să apară framework-uri care permit dezvoltarea părții server-ului (server-side) folosind tot JavaScript. Exemple de astfel de framework-uri pot fi: Node.js, Angular.js, ReactJS, Meteor.js și multe altele. Un lucru similar s-a întâmplat cu PHP.

2.5. Redis

Redis (REmote Dictionary Server) reprezintă o bază de date cheie-valoare in-memory (toate operațiile se efectuează în memorie, nu pe disk), cunoscut și ca un server de structuri de date. Redis oferă o metodă foarte ușoară și rapidă de a manipula structuri de date de nivel înalt precum liste, hărți (map), seturi și seturi sortate.

Cele mai utilizate aplicații ale acestei tehnologii pot fi: caching (fiind mult mai rapid decât bazele de date tradiționale sau folosirea soluției *memcached*), publish & subscribe (utilizând paradigma Publish/Subscribe, Redis permite distribuirea de date), cozi (de exemplu, cozi pentru job-uri ce rulează în background) și multe altele.

Câteva companii cunoscute care folosesc Redis sunt Twitter care folosește clustere Redis pentru a stoca cele mai recente 800 de postări ale tuturor utilizatorilor, Pinterest care păstrează grafurile cu persoanele urmărite de fiecare utilizator în clustere Redis sau Github care a dezvoltat o librărie open-source pornind de la Redis cu scopul de a facilita execuția job-urilor de fundal aflate într-o coadă.

În lucrarea de față, nu vom folosi Redis în mod direct, însă vom utiliza o soluție care îl implementează.

2.6. Celery

Atunci când dezvoltăm o aplicație web, trebuie să avem întotdeauna în vedere confortul utilizatorului atunci când o folosește. De aceea, viteza este un aspect foarte important. Cu toate acestea, pot exista cazuri în care un proces durează foarte mult, dar de rezultatul său depind multe alte funcționalități. Nu putem renunța nici la acest proces, nici la dorința de a avea o aplicație care răspunde rapid la orice comandă.

Un alt exemplu poate fi cazul în care avem nevoie să rulăm un anumit proces doar la o anumită oră din zi, sau odată pe oră.

Celery ne oferă o soluție pentru aceste probleme. Celery este o coadă de joburi asincrone bazată pe trimiterea de mesaje distribuite.

După un setup inițial în care vom specifica unde se găsește fișierul *settings.py* al aplicației și aplicațiile Django care pot folosi acest utilitar, ne îndreptăm către funcția care conține procesul pe care vrem să îl rulăm asincron. Ceea ce ne dorim, de fapt, este să transformăm funcția noastră într-un task Celery. Acest lucru este posibil adăugând deasupra definiției funcției decoratorul `@task(name="task name")`.

Am rezolvat problema rulării unei funcții asincron, dar încă mai trebuie tratat cazul rulării unui task periodic. Celery ne oferă o soluție la fel de ușoară și pentru această problemă. Tot ce trebuie să facem este să schimbăm decoratorul `@task` cu decoratorul

`@periodic_task(run_every=(crontab(minute='*/15')),name="get_news",ignore_result=True)`. Parametrul *run_every* primește un obiect *crontab* cu un interval de repetiție (în exemplul nostru, am vrut să rulăm acest task odată la fiecare 15 minute), parametrul *name* reprezintă numele taskului, iar parametrul *ignore_result* se asigură că nu stoca starea taskului curent, acest parametru este util atunci când nu ne interesează valoarea returnată de taskul nostru.

Pentru a rula Celery cu un task simplu (neperiodic), folosim comanda *celery -A nume_aplicație worker -l info*, unde *nume_aplicație* reprezintă numele proiectului pentru care va fi rulat workerul Celery.

Pentru a rula Celery cu un task periodic, folosim comanda de mai sus, iar în altă linie de comandă, rulăm *celery -A nume_aplicație beat -l info*, unde *nume_aplicație* reprezintă numele proiectului. Această comandă se va asigura că fiecare „beat” rulează un task la intervalul de timp programat.

2.7. Sublime Text 3

O parte importantă a dezvoltării oricărui tip de aplicație constă în alegerea mediului de dezvoltare potrivit. Pentru proiectul prezent, nu avem nevoie de un astfel de mediu foarte complex întrucât vom folosi în cea mai mare parte cod Python și HTML care au o sintaxă suficient de ușor de urmărit și înțeles. Cu toate acestea, ne vor fi de folos funcționalități precum colorarea textului și oferirea de sugestii.

Astfel, având în vedere toate acestea, vom alege editorul de text *Sublime Text 3* pentru dezvoltarea aplicației alese. Sublime Text este un editor de text care suportă o mulțime de limbaje de programare și oferă posibilitatea de auto-completare, colorare a instrucțiunilor și navigare prin structura proiectului.

3. Descrierea aplicației

3.1. Audiența aplicației

Trăim într-o societate în continuă dezvoltare unde libertatea este considerată atât o necesitate cât și un drept. Libertatea la liberă exprimare, libertatea de a alege, libertatea de a călătorii, toate au devenit parte ale societății. Cine are mai multe informații și cunoștințe, este capabil să ocupe un loc mai bun pe scara socială cu un efort redus. Informațiile ne permit să luăm deciziile optime pentru dezvoltarea noastră și a comunității din care facem parte.

De exemplu, știrile politice poate nu ne vor ajuta în dezvoltarea noastră profesională, dar ne pot crea o opinie despre clasa politică, iar când va veni momentul, vom putea alege persoana care ne poate reprezenta cel mai bine. O știre despre situația financiară a unei alte țări poate nu ne afectează în mod direct, dar ne poate oferi o idee despre sustenabilitatea unor investiții în acea zonă. Astfel, putem spune că informația în sine nu deține o putere impresionantă, dar modul în care este folosită, poate schimba totul.

Prin urmare, lucrarea de față se adresează persoanelor care își doresc să fie informate despre tot ce se întâmplă în lume, fără a se pierde în detalii.

3.2. Analiza funcțională folosind metodele SWOT și MoSCoW

Uneori o analiză detaliată a proiectului, poate duce la scurtarea drastică a timpului necesar dezvoltării. Fixarea punctelor cheie ale aplicației și conturarea unui flux logic al acțiunilor, ne permite să dezvoltăm aplicația într-un mod în care toate componentele sunt bine legate între ele și oferă o experiență intuitivă și plăcută utilizatorului.

O primă metodă utilă pentru a analiza punctele slabe și punctele forte ale aplicației noastre o reprezintă metoda SWOT. SWOT este un acronim pentru Strengths (puncte tari), Weaknesses (puncte slabe), Opportunities (oportunități) și Threats (pericole).

Această metodă nu este aplicată numai aplicației în sine, ci este relevantă și pentru părți ale aplicației, pentru a decide dacă o anumită funcționalitate merită să fie introdusă sau nu, pentru a cântări impactul pregătirii dezvoltatorilor și a mediului înconjurător în dezvoltarea proiectului și așa mai departe. Astfel, analiza SWOT a aplicației noastre de sumarizare a articolelor de știri este următoarea:

Puncte tari (S)	Puncte slabe (W)
<ul style="list-style-type: none"> • Posibilitatea de a citi doar un rezumat al articolelor fără a se pierde esența acestora; • Posibilitatea de a rezuma propriul text; • Design responsive • Posibilitatea de adaugare a propriilor articole sau de a citi articolele publicate de alți utilizatori; • Votarea articolelor considerate interesante, încurajând conținutul de calitate. 	<ul style="list-style-type: none"> • Articolele de blog pot avea o calitate inferioară; • Algoritmul nu este perfect, astfel unele articole care conțin text provenit din legături externe (de exemplu, Twitter), pot distorsiona rezultatul; • Lipsa unui server pentru procesarea email-urilor, previne implementarea cu succes al unui sistem de verificare prin email.
Oportunități (O)	Pericole (T)
<ul style="list-style-type: none"> • Pot fi introduse reclame prin intermediul unor platforme cunoscute pentru a monetiza aplicația; • Lipsa unei concurențe importante și folosind o campanie de publicitate adecvată, se poate obține un monopol în piață. 	<ul style="list-style-type: none"> • Trebuie respectată politica site-urilor sursă cu privire la preluarea automată a conținutului acestora.

O altă metodă este metoda MoSCoW. Asemeni metodei anterioare, și de data aceasta avem de-a face cu un acronim: Trebuie să aibă (Must have), Ar trebui să aibă (Should have), Ar putea avea (Could have) și Nu va avea – încă (Won't have – yet). Observăm că „o”-urile sunt adaugate doar pentru a ușura citirea.

Această metodă este folosită preponderent în arhitecturi de tip agile pentru a stabili împreună cu toate părțile implicate în proiect, care sunt specificațiile cele mai importante, pe ce se va pune accent și ce lucruri nu vor fi incluse în produsul final. În acest fel, ne asigurăm că dezvoltatorul (sau echipa de dezvoltatori) se concentrează pe ceea ce contează cu adevărat pentru buna funcționare a aplicației și că se vor respecta limitările de timp impuse.

Metoda MoSCoW aplicată întregii noastre aplicații arată în felul următor:

Trebuie să aibă (Must have)	Ar trebui să aibă (Should have)
<ul style="list-style-type: none"> • Sistem de autentificare; • Algoritm de sumarizare ; • Legături către surse; • Aspect plăcut și intuitiv; • Posibilitatea de a căuta o știre; • Posibilitatea de a vota articolele; • Imagini asociate știrilor. 	<ul style="list-style-type: none"> • O pagină de blog, unde utilizatorii își pot exprima opinia despre evenimentele curente sau pot adăuga știri care nu apar pe site; • O pagină de administrare a blogurilor fiecărui utilizator; • Posibilitatea de a asocia imagini articolelor publicate; • O pagină de contact.
Ar putea avea (Could have)	Nu va avea – încă (Won't have – yet)
<ul style="list-style-type: none"> • O pagină pentru sumarizarea textelor proprii; • Top cele mai votate știri; • Top cele mai votate articole de blog. 	<ul style="list-style-type: none"> • Posibilitatea de a vota fără a se reîncărca pagina; • Pagină de profil pentru fiecare utilizator; • Modalitate de raportare a conținutului de calitate scăzută.

3.3. Scenarii de utilizare

3.3.1. Pagina de pornire

Poate cel mai important lucru pentru un utilizator este ca pagina web pe care a accesat-o să aibă un design plăcut, iar interacțiunile cu aceasta să fie intuitive. Proiectul de față a fost dezvoltat cu aceste caracteristici în minte.

Astfel, pagina de pornire va conține cele mai importante informații disponibile, anume lista știrilor sumarizate, în ordine descrescătoare a datei în care a fost publicat articolul. Spunem „cele mai importante informații” deoarece aceasta este tema aplicației, iar așteptările utilizatorului (în general) sunt de a fi la curent cu cele mai noi știri.

Lista articolelor va fi paginată, astfel că, la un moment dat, vor fi afișate numai zece articole pe pagină, iar pentru a afișa următoarele zece, este necesară schimbarea paginii (printr-un click pe numărul paginii dorit). De asemenea, pentru a da un aspect plăcut aplicației, dar și pentru a oferi utilizatorului minimul de informații de care are nevoie pentru a decide dacă articolul respectiv este de interes pentru el, fiecare element al listei va afișa titlul, descrierea și imaginea asociată.

Accesarea unui articol, va deschide o fereastră modală ce conține imaginea, titlul, data publicării și rezumatul articolului, dar și tagurile generate automat pentru acel articol și opțiunile de a distribui acest rezumat, sau de a vizita pagina originală a articolului.

O altă modalitate prin care utilizatorul poate decide dacă un articol este de interes pentru el, este prin intermediul rating-urilor (punctajelor) asociate acestora. Fiecare articol va putea fi votat de către toți utilizatorii autentificați, astfel creând o imagine asupra calității subiectului tratat sau a rezumatului generat.

Sistemul de votare este prezent în stânga fiecărui articol și este constituit din două butoane: votare în sus pentru o părere pozitivă asupra articolului și votare în jos pentru o părere negativă. Între cele două butoane va fi afișat scorul final (diferența dintre voturile pozitive și cele negative), iar sub cele trei elemente va fi prezentat numărul total de voturi (indiferent de natura acestora).

Mai mult, înainte de lista articolelor, este afișată o secțiune ce conține cele mai votate trei articole în ultimele șapte zile. Aceste trei elemente sunt afișate în ordinea crescătoare a voturilor de la stânga la dreapta. Este important de observat totuși că atunci când nici o știre nu este votată, nu există o ordine prestabilită pentru ce va popula această listă.

Ultimul element afișat pe această pagină îl reprezintă bara de navigare care conține legături către celelalte pagini ale aplicației, dar și un câmp text prin intermediul căruia putem căuta anumite știri în aplicație în funcție de conținut (titlu, descriere, rezumat) sau de tagurile asociate acestora.

Paginile principale ce vor putea fi accesate folosind bara de navigare sunt: pagina de bloguri, pagina de contact, pagina „Summarize your text” ce permite oricărui utilizator să își summarizeze propriul text și un dropdown (element care își afișează elementele doar atunci când este apăsat) cu opțiuni specifice autentificării utilizatorului (dacă utilizatorul nu este autentificat, se vor afișa opțiuni de autentificare și înregistrare, iar dacă este deja autentificat se vor afișa opțiunea de „deautentificare” și de a accesa pagina cu lista blogurilor publicate de acesta). De asemenea, textul elementului dropdown va afișa textul „My account” atunci când utilizatorul nu este autentificat și „Welcome <nume_utilizator>” atunci când este autentificat, unde <nume_utilizator> este numele utilizatorului precizat la înregistrare.

Un ultim aspect important, îl reprezintă faptul că acest design este responsive. Cu alte cuvinte, atunci când redimensionăm fereastra, elementele vor fi la rândul lor redimensionate astfel încât să se păstreze cât mai fidel aspectul inițial. Câteva modificări în acest sens reprezintă înlocuirea listei celor mai votate articole ale săptămânii cu un design de tip carusel (numai un element este afișat la orice un moment

de timp, și se poate apăsa un buton în stânga sau în dreapta pentru a afișa celelalte articole), altă modificare o constituie bara de navigare care pentru dimensiuni mici ale ferestrei, va combina toate elementele prezente pe aceasta într-un singur meniu ascuns ce poate fi accesat prin apăsarea unui buton în partea dreaptă a bării (numele aplicației rămâne totuși în colțul din stânga).

3.3.2. Pagina Blog

Blogurile au scopul de a crea o comunitate asociată aplicației și de a oferi utilizatorilor dreptul la o liberă exprimare. Asemeni articolelor de știri de pe prima pagină, și blogurile pot fi votate pentru a indica calitatea acestora.

Crearea unei comunități vine din dorința ca această aplicație să nu fie o simplă aplicație statică de citit articole. Dimpotrivă, atât sistemul de votare, cât și blogurile sau funcția de sumarizare a propriului text, constituie o modalitate minimală de a transforma această aplicație, în sine simplă, într-o platformă de împărtășit idei.

Așa cum se poate deduce din cele de mai sus, pentru a adăuga un blog, este necesară logarea utilizatorului. Accesarea paginii de adăugare se realizează prin apăsarea butonului „+” din colțul dreapta-sus. În acest moment, utilizatorul este rugat să introducă un titlu, o descriere și un conținut pentru blogul pe care vrea să îl creeze. De asemenea, este posibilă adăugarea unei imagini reprezentative articolului de blog. În cazul în care nici o imagine nu este selectată, aplicația va adăuga o imagine standard cu textul „None” indicând absența unei imagini asociate acelui articol. Scopul acestei imagini standard este de a asigura un aspect consistent al paginii.

Mai mult, pentru că nu întotdeauna articolul scris este perfect, sau pentru că uneori, include greșeli atât de importante încât ar fi mai bine dacă articolul respectiv nu ar mai exista, utilizatorul va putea edita sau șterge articolele postate de el.

Pentru a accesa această funcționalitate, se va deschide meniul vertical din dreapta bării de navigare și se va alege opțiunea „My blogs”. În acest moment, utilizatorul va putea vedea toate articolele care îi aparțin, iar în locul butoanelor de votare, vor fi alte două butoane cu un aspect sugestiv care indică *editarea*, respectiv *ștergerea* articolului.

Este important de remarcat totuși că ștergerea unui articol folosind butonul din aplicație, nu va rezulta în ștergerea definitivă a acestuia din baza de date, ci va fi marcat ca „șters” oferind valoarea *False* coloanei *visible* a acelei înregistrări, iar în aplicație vor fi afișate doar articolele care au o valoare pozitivă pe acea coloană.

3.3.3. Paginile utilizatorului

Cum putem observa din prezentarea paginilor anterioare, utilizatorul joacă un rol important în designul aplicației noastre. Acest lucru se va observa pe tot parcursul lucrării.

Pentru a interacționa cu contul său, utilizatorul are la dispoziție un meniu dropdown (meniu vertical) numit „My account”. Atunci când acesta nu este autentificat în aplicație, va avea la dispoziție opțiunile „Log in” (autentificare) și „Sing up” (înregistrare).

Pentru înregistrare sunt necesare numele de utilizator (care poate fi diferit de numele real al acestuia), numele și prenumele reale, adresa de e-mail și parola introdusă de două ori pentru verificarea corectitudinii acesteia.

Odată înregistrat, utilizatorul trebuie să acceseze din același meniu vertical, opțiunea de autentificare. Această opțiune necesită numele de utilizator și parola alese la pasul anterior. De asemenea, pagina de „Log in” prezintă și opțiunea de „Forgot my password” (mi-am uitat parola) care va trimite un link pe mail-ul utilizatorului conținând un link unic de resetare a parolei.

După autentificare, textul meniului dropdown va afișa textul „Welcome” urmat de prenumele utilizatorului. Bineînțeles, și opțiunile din acest meniu s-au schimbat, ele devenind astfel „My blogs” (blogurile mele) și „Log out” („deautentificare”). Funcționalitatea opțiunii din urmă este evidentă, iar cea dintâi este în strânsă legătură cu pagina de bloguri discutată anterior.

Astfel, pagina „My blogs” va conține toate articolele de blog publicate de utilizatorul autentificat în acest moment. Mai mult, opțiunea de votare a dispărut, locul acesteia fiind luat de opțiunile de editare, respectiv ștergere a fiecărui articol.

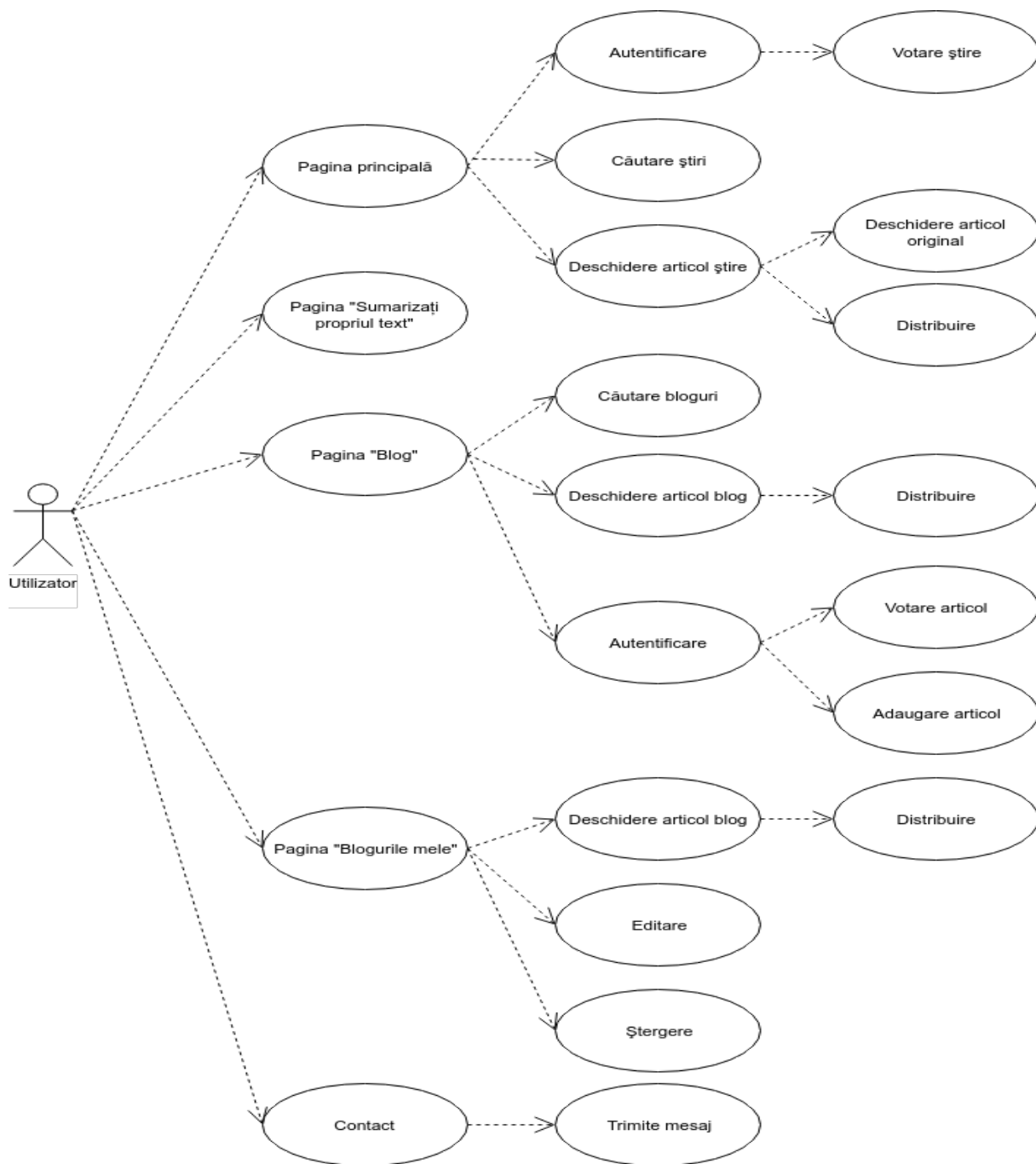
3.3.4. Pagina de sumarizare a propriului text și pagina de contact

Ultimele două meniuri importante ale aplicației le reprezintă paginile „Summarize your text” (sumarizați-vă propriul text) și „Contact”. Aceste pagini nu afectează conținutul de informații prezent pe aplicație, însă oferă utilizatorului un pic de control atunci când nu poate găsi informațiile pe care le caută.

Astfel, pagina de sumarizare a textului propriu, așa cum și numele o spune, oferă posibilitatea de a rezuma un text propriu într-un număr ales de propoziții. Pagina conține două câmpuri, unul numeric ce reprezintă numărul de propoziții care vor alcătui rezumatul (în mod implicit sunt alese trei propoziții) și unul text ce va conține textul care va fi sumarizat. Odată introduse aceste informații, prin apăsarea butonului „Make the summary” (Efectuează rezumatul), se va afișa dedesubt, rezumatul textului introdus.

Pagina de contact, oferă posibilitatea utilizatorului de a ne trimite un mesaj. Această opțiune poate fi benefică proiectului pentru că putem primi păreri despre ce am putea îmbunătăți la el, ce funcționalități sunt cele mai utile, ce probleme există, bug-uri etc. Aceste păreri pot transforma această aplicație din ce credem noi că vrea utilizatorul, în ce își dorește utilizatorul cu adevărat.

De asemenea, niciuna din aceste pagini nu necesită autentificare. În pagina de contact, utilizatorul fiind rugat să își introducă adresa de e-mail alături de subiectul și

textul mesajului.

4. Arhitectura aplicației

4.1. Ce este MVC?

Modelul arhitectural ales pentru lucrarea de față este Model-View-Controller. Acest *design pattern* își are originea în dezvoltarea aplicațiilor desktop, dar a fost introdus și în dezvoltarea aplicațiilor web.

După cum spune și numele, acest pattern împarte aplicația în trei componente principale:

- Model – responsabil pentru stocarea datelor și impunerea unor reguli și restricții asupra lor.
- View – poate fi orice reprezentare a datelor din model. De exemplu, o pagina web, o interfață grafică desktop, un grafic, un tabel etc
- Controller – leagă cele două componente de mai sus.

Câteva avantaje ale unui astfel de model arhitectural pot fi posibilitatea ca mai mulți dezvoltatori să lucreze la aplicație simultan, permite gruparea logică a acțiunilor dintr-un controller sau a view-urilor, modificările de cod se pot face cu ușurință, același model poate avea mai multe view-uri.

Dezavantajele unui astfel de model sunt greutatea de a naviga prin cod datorită straturilor de abstractizare suplimentare și împărțirea aplicației în trei componente va constrânge dezvoltatorul să găsească soluții care nu afectează această structură.

4.2. Introducere în Django

4.2.1. Structura unui proiect

Un proiect Django poate fi creat folosind comanda `django-admin startproject <nume_proiect>`. Un proiect nou conține un fișier numit *manage.py* care are același rol precum comanda *django-admin*, dar are grijă și de câteva setări în locul nostru și un folder cu același nume cu al proiectului. În interiorul acestui folder vom găsi alte patru fișiere.

Fișierul `__init__.py` este un fișier gol necesar pentru a indica faptul că acest folder este un pachet Python. Fără acest fișier, nu am putea importa folderul ca pe un modul Python.

Fișierul `settings.py` conține toate setările proiectului nostru. Câteva setări importante din acest fișier pot fi, variabila `INSTALLED_APPS` care conține o listă cu toate aplicațiile Django folosite de proiect, iar de câte ori creăm o nouă aplicație, va trebui adăugată în această listă. `DATABASES` conține informațiile necesare realizării conexiunii cu baza de date. `SECURITY_KEY` conține un șir de 50 de caractere și reprezintă cheia folosită pentru criptarea datelor în tot proiectul. Este extrem de important ca această cheie să rămână secretă pentru a asigura integritatea aplicației.

Fișierul `urls.py` conține o listă de căi către celelalte aplicații din proiect și se comportă ca un controller pentru aplicația noastră.

Fișierul `wsgi.py` este folosit pentru a asigura conformitatea cu platforma WSGI. Această platformă este un standard Python pentru servere web ce face posibilă procesarea de către server a oricărei aplicații indiferent de framework-ul web folosit.

Django a fost construit cu gândul de a fi modular. Cu alte cuvinte, dacă ne dorim să folosim o funcționalitate din proiectul nostru și în alte proiecte, nu trebuie decât să copiem acea aplicație Django în proiectele respective și să adăugăm denumirea acesteia în variabila `INSTALLED_APPS` din fișierul `settings.py`.

Un astfel de modul poartă numele de *aplicație*. Un proiect poate conține mai multe aplicații, iar fiecare aplicație este responsabilă cu o funcționalitate sau o pagină web a acestuia. O aplicație Django este creată prin comanda `django-admin startapp <nume_aplicație>`.

Odată creată o aplicație, vom observa în interiorul acesteia șase fișiere Python și un folder. Fișierul `__init__.py` are același rol cu cel din aplicația principală a proiectului.

Fișierul `apps.py` este folosit pentru a crea aplicații Django de tip plugin. Cu alte cuvinte, ne permite să construim o aplicație care poate fi copiată cu ușurință în alte proiecte fără a fi nevoiți să o adăugăm în variabila `INSTALLED_APPS`.

Fișierul `tests.py`, așa cum reiese din denumirea sa, va conține toate testele pentru aplicația curentă. Deși nu este obligatoriu să le scriem, testele sunt foarte importante pentru asigurarea unei bune funcționări a aplicației și pot reduce cu mult timpul de dezvoltare identificând din timp eventualele bug-uri și erori de logică.

Fișierul `models.py` conține informații despre tabelele din aplicație. Fiecare tabel este reprezentat de o clasă, iar coloanele sunt atributele acestor clase. Pentru a adăuga tabelele acestea în baza de date, folosim comanda `python manage.py migrate`, iar atunci când efectuăm modificări asupra tabelelor, este necesar ca mai întâi să rulăm `python manage.py makemigrations`, iar după comanda anterioară. Aceste migrări sunt salvate în folderul `migrations` din interiorul aplicației.

Fișierul *views.py* conține toate funcțiile și clasele care definesc informațiile ce vor fi prezentate utilizatorului. Altfel spus, în acest fișier vom avea funcțiile callback pentru url-urile din fișierul *urls.py*. Deși denumirea ne poate induce în eroare, fișierul acesta nu reprezintă componenta „view” din arhitectura MVC, acest rol revine template-urilor despre care vom discuta mai încolo.

O aplicație Django are inclusă o interfață de administrare numită *admin* și descrisă în fișierul *admin.py*. Folosind această interfață, putem gestiona datele din baza de date, utilizatorii aplicației și multe altele. Pentru a folosi acest utilitar, trebuie să importăm modelul pe care vrem să îl gestionăm (descrie în fișierul *models.py*) și să adăugăm la finalul fișierului linia `admin.site.register(NumeModel)`, unde *NumeModel* este numele modelului importat.

Observăm totuși că, în mod implicit, o aplicație Django nu conține un fișier *urls.py*. Acest lucru ne indică faptul că nu suntem obligați să avem legături de orice fel și putem folosi această aplicație doar pentru prezentarea de date sau doar pentru a dezvolta o anumită funcționalitate cu scopul de a fi integrată în alte aplicații, dar care nu poate reprezenta o pagină web de sine stătătoare.

4.2.2. Construirea view-urilor

O altă întrebare la care trebuie să răspundem este: *unde este view-ul?* Structura Django ne indică să creăm un folder numit „templates” în interiorul aplicației și să creăm toate fișierele HTML în acel director.

Este recomandat ca în interiorul folderului templates să fie creat încă un folder cu același nume cu cel al aplicației, deoarece Django consideră toate fișierele HTML din toate folderele „templates” ale tuturor aplicațiilor din proiect sub același folder „templates”.

Totuși pentru Django există un singur director „templates”, iar tot conținutul folderelor „templates” din toate aplicațiile proiectului sunt văzute de framework sub un același folder. Acest lucru poate duce la conflicte de nume între fișiere și astfel se adaugă timp suplimentar pentru depanarea aplicației. Pentru a evita acest inconvenient, putem crea un alt director cu același nume cu cel al aplicației Django în care ne aflăm având astfel pentru fiecare aplicație structura: *templates/numeAplicație/fișierHTML*.

Un fișier HTML poate deveni foarte complicat și greu de întreținut, iar o aplicație web conține mai multe astfel de fișiere, mărinde gradul de complexitate. Pentru a veni în ajutorul dezvoltatorilor, Django pune la dispoziție propriul limbaj de template care permite utilizarea instrucțiunilor de tip *if*, *for*, utilizarea variabilelor, extinderea sau includerea altor fișiere HTML etc. Aceste utilități ușurează întregul proces de dezvoltare și facilitează reutilizarea codului.

Acest limbaj de template este evidențiat în document prin semnele „{% %}” pentru instrucțiuni și „{{ }}” pentru variabile și se bazează pe blocuri de instrucțiuni.

Blocurile pot fi standard (de exemplu blocul unei instrucțiuni *if*) sau putem defini propriile noastre blocuri (`{% block numeBloc %} {% endblock %}`). Exemple de instrucțiuni folosind acest limbaj de template: `{% block for variabilă în listă_variabile %} *cod* {% endblock %}`, `<h1>{{ variabilă }} </h1>`. Variabilele sunt trimise de către server atunci când este încărcată pagina.

Un mod bun de a crea un view reprezintă crearea unui fișier HTML care conține structura de bază a paginii noastre, care nu depinde de datele din aplicație (vom numi acest fișier *header*), iar celelalte fișiere îl vor extinde, asigurând astfel un aspect consistent al aplicației. Extinderea unui fișier presupune dezvoltarea blocurilor definite de noi prin comanda `{% block nume_bloc %}{% endblock %}` în fișierul pe care îl extindem. Pentru a extinde un fișier, tot ce trebuie să facem este să precizăm la începutul documentului „`{% extends „caleCătreFișier/header.html” %}`”, iar apoi numele blocului în care vrem să adăugăm codul `{% block nume_bloc %} *codul html* {% endblock %}`.

4.3. Preluarea automată a știrilor

Așa cum am stabilit încă de la începutul lucrării, ne dorim o aplicație care să poată prelua în mod automat articolele de știri și să le sumarizeze. În cele ce urmează, vom dezvolta modul în care putem realiza acest lucru.

4.3.1. Parsarea știrilor

Primul pas către soluționarea problemei prezentate îl constituie însuși preluarea știrilor. Avem nevoie să identificăm ce știri dorim să prezentăm în aplicație, de la ce publicații am putea prelua conținutul și ce metode avem la îndemână pentru realizarea acestui țel.

Identificarea tipului de știri și a publicațiilor este subiectivă, noi vom alege doar știrile din categoria „world” (din întreaga lume) de la publicațiile: *The New York Times*, *The Huffington Post* și *BBC*, însă cu modificări minimale, putem adăuga și alte publicații sau alte categorii de știri.

Din fericire, toate aceste publicații ne pun la dispoziție un feed RSS ce ne permite să vedem într-un format simplificat toate articolele din categoria respectivă. Astfel, avem acces foarte rapid la titlul, descrierea, adresa URL și imaginea asociată fiecărui articol de știre.

Pentru a analiza un astfel de feed, vom folosi o librărie python numită sugestiv *feedparser*.

Pentru o modularitate sporită, vom crea un fișier care va conține codul pentru parsarea unui feed și un fișier pentru sumarizarea articolelor returnate de acest parser. Vom numi aceste fișiere *feed_parser.py*, respectiv *get_summary.py*.

În fișierul *feed_parser.py* vom declara o funcție *parse_rss(url)*, unde *url* este adresa feed-ului RSS. În această funcție, creăm un dicționar *d = feedparser.parse(url)* care va conține toate informațiile prezente în feed. Pentru a accesa aceste informații, este de ajuns să parcurgem lista *d.entries*. Fiecare element din această listă reprezintă o știre, iar pe noi ne vor interesa numai titlul, descrierea, data publicării și adresa url a imaginii asociate.

Vom adăuga toate aceste informații într-o tuplă, iar tupla într-o listă, astfel că la final, vom avea o lista de tuple, unde fiecare tuplă reprezintă o știre.

Până acum arată bine, însă lipsește ceva: articolul în sine. Din păcate, acesta nu este prezent în niciunul din feed-urile noastre RSS. Pentru a depăși această problemă, ne uităm la ce avem și încercăm să găsim o soluție în funcție de acesta. Candidatul perfect este adresa URL a fiecărei știri. Dar nu e de ajuns, acea adresă ne va duce către pagina unde este prezentată știrea în întregime, iar noi avem nevoie doar de textul acesteia.

Așadar, problema s-a redus la a găsi o modalitate prin care să analizăm un fișier HTML și să preluăm textul dintre anumite taguri (i.e. textul articolului). Pentru aceasta, avem la dispoziție librăria BeautifulSoup. Cu ajutorul acesteia putem identifica și manipula foarte ușor elementele HTML dintr-un fișier.

Construim o nouă listă folosind lista construită la pasul anterior ce va conține toate URL-urile știrilor. Parcurgem noua listă și pentru fiecare URL, accesăm acea adresă folosind

```
news_url = urllib.request.build_opener(urllib.request.HTTPCookieProcessor).open(Request(url, headers={'User-Agent': 'Mozilla/5.0'})).read(), unde url reprezintă adresa noastră. În această linie, deschidem un request (o cerere) către o adresă specificată de noi și apoi citim răspunsul. Parametrul headers îi spune serverului că această cerere vine de la un browser (Mozilla). Apoi instanțiem un obiect BeautifulSoup prin soup = bs.BeautifulSoup(news_url, 'lxml'), unde news_url este creat anterior, iar 'lxml' reprezintă tipul de parser (analizator) folosit. În afară de lxml, se mai pot folosi și html.parser, lxml-xml, xml sau html5lib.
```

Mai departe, încercăm să găsim modele în funcție de care putem identifica articolele. Pentru a face acest lucru, putem da click dreapta pe una dintre paginile știrilor

și selectăm „inspecție elementul” („inspect element”). Astfel avem acces la codul HTML din spatele acelei pagini. Pentru a selecta un element folosind BeautifulSoup, putem folosi metodele *find* și *find_all*. Diferența dintre cele două este că *find* returnează primul element care îndeplinește condiția oferită ca parametru, iar *find_all* returnează o listă cu toate elementele care îndeplinesc această condiție.

În cazul nostru, observăm că pentru a identifica un articol sunt folosite tagurile *p*. Cum aceste tag-uri pot să nu aibă nici o clasă sau id în funcție de care să căutăm, încercăm să găsim un element părinte care să cuprindă toate aceste *p*-uri, dar care are cât mai puține elemente care nu fac parte din articol. Pentru publicațiile alese, există câte un *div* (sau mai multe) cu o clasă specifică articolului.

Prin urmare, în codul nostru adăugăm o variabilă care să identifice numele publicației pentru care realizăm extragerea. Acest lucru este posibil folosind expresii regulate, identificând textul aflat între „www.” și „.co”. Apoi într-o instrucțiune *if*, folosind *find_all* din librăria BeautifulSoup, identificăm elementele *div* ce conțin paragrafele articolului. Mai rămâne doar să construim o listă ce conține paragrafele din *div*-urile identificate anterior, iar apoi să concatenăm textul din interiorul acestor paragrafe și să atașăm rezultatul la lista noastră de știri.

Din păcate, paginile web nu sunt construite pentru a face preluarea datelor mai ușoară (uneori chiar dinpotrivă). Astfel că, dacă ne uităm la textele preluate folosind metoda anterioară, vom observa multe paragrafe sau bucăți de text care nu au legătură cu articolul în sine. Exemple de astfel de paragrafe pot fi îndemnuri adresate utilizatorului să se aboneze la acea publicație, texte care anunță prezența unei reclame și multe altele.

Pentru a elimina aceste porțiuni de text, vom construi o listă în care vom identifica toate paragrafele „inutile” aplicației noastre folosind aceleași metode descrise mai sus, iar înainte să construim textul articolului, vom adăuga o instrucțiune *if* în care vom verifica dacă paragraful pe care dorim să-l concatenăm la articol nu este în lista de paragrafe nefolositoare.

4.3.2. Sumarizarea știrilor

Trăim într-un moment de plină ascensiune a informațiilor. În fiecare zi cantitatea de date textuale devine din ce în ce mai mare. Toate paginile web, toate blogurile, articolele de știri, actualizările de stare de pe diferite aplicații de socializare și așa mai departe, extind nivelul de date actual. Însă, acest lucru vine cu un cost. Toate aceste date sunt nestructurate și necesită metode speciale pentru a extrage informații utile. O metoda foarte bună pentru a combate acest lucru o reprezintă indexarea, dar aceasta

implică pierderea formei inițiale a textului, lucru care pentru mașini nu este important, dar pentru noi, oamenii, face diferență.

De aceea, nevoia unei metode de a extrage doar informațiile importante dintr-un text, păstrând în același timp sensul și forma acestuia intacte, devine din ce în ce mai pronunțată. După cum vom vedea în cele ce urmează, această problemă *nu* este una trivială și este încă o problemă deschisă.

Această problemă poate fi abordată în două moduri fundamentale: sumarizarea extractivă și sumarizarea abstractivă.

Sumarizarea extractivă presupune extragerea cuvintelor și a propozițiilor din textul inițial, și construirea rezumatului fără a le modifica. Sumarizarea abstractivă își propune alcătuirea unui rezumat ce conține fraze și cuvinte noi care să cuprindă sensul textului inițial. Prima metodă este mult mai ușor de implementat și este de multe ori metoda aleasă atunci când avem de-a face cu astfel de probleme. Cea de-a doua metodă, deși este mult mai greu de implementat și poate produce rezultate mai slabe decât contracandidata sa, aceasta este metoda folosită de oameni pentru a sumariza un text. În această lucrare, ne vom concentra numai pe metoda extractivă.

În continuare vom prezenta câțiva algoritmi de sumarizare.

Algoritmul Luhn, publicat în anul 1958, presupune alegerea propozițiilor importante în funcție de cuvintele cu frecvența cea mai mare și distanța liniară dintre acestea.

Algoritmul LexRank este bazat pe grafuri similar cu algoritmul TextRank. Acest algoritm folosește cosinusul IDF-modificat drept măsură de similaritate între două propoziții, iar această similaritate va reprezenta costul drumurilor din graf. De asemenea, LexRank prezintă și un pas de post-procesare în urma căruia se asigură că propozițiile alese nu sunt prea asemănătoare între ele.

Algoritmul LSA (Latent Semantic Analysis), spre deosebire de ceilalți doi algoritmi prezențați, abordează problema „înțelesului” unui cuvânt. Într-adevar, un cuvânt poate avea mai multe înțelesuri în funcție de contextul în care se află sau cuvinte diferite pot avea același sens (sinonime). Aceste lucruri pot pune în dificultate chiar și o persoană. Soluția propusă de algoritm pentru această problemă presupune scufundarea spațiului cuvintelor noastre într-un spațiu de dimensiune mai mică în care compararea a două cuvinte poate fi realizată cu ușurință.

Astfel, pentru a rezolva această problemă, LSA impune următoarele condiții:

- Documentele sunt reprezentate folosind modelul „bag of words”, care presupune asocierea fiecărui cuvânt cu numărul de apariții în document. Totuși, utilizând acest model, vom pierde informațiile legate de ordinea cuvintelor în document
- Conceptele sunt reprezentate de cuvinte care apar de obicei împreună în documente. De exemplu, cuvintele „mancare”, „masă”, „chelner” apar preponderent în texte referitoare la un restaurant
- Se presupune că orice cuvânt are un singur sens. Acest lucru este, evident, fals, însă ne permite să abordăm această problemă.

În lucrarea noastră, a fost ales algoritmul LSA deoarece în urma încercărilor repetate, au fost observate cele mai bune rezultate comparativ cu ceilalți algoritmi. Pentru a folosi acest algoritm, vom utiliza modulul Python „sumy”. Acest modul ofera implementări pentru toți cei trei algoritmi de mai sus.

Pentru a realiza rezumatul fiecărui articol de știre, creăm un fișier nou, conținând o metoda numită *make_summary(news_sites, language, sentence_count)*, unde *news_sites* reprezintă lista de adrese URL către fiecare feed RSS pe care ne dorim să îl analizăm, *language* reprezintă limba în care este scris textul pe care ne dorim să îl sumarizăm (*sumy* suportă mai multe limbi printre care engleză, franceză, cehă, chineză etc, dar din păcate nu și română), iar *sentence_count* va fi numărul de propoziții care alcătuiesc rezumatul nostru. Pentru această aplicație, vom folosi limba engleză și un număr de trei propoziții pentru rezumat.

În interiorul funcției, vom parcurge lista de adrese URL conținută în parametrul *news_sites*, iar pentru fiecare element, apelăm funcția *parse_rss(url)* care va parsa fiecare feed RSS așa cum am descris la pasul anterior. Având lista rezultată în urma parsării, ne dorim să rezumăm doar textul articolului. În acest sens, vom parcurge această listă și vom efectua sumarizarea și salvarea în baza de date.

Pentru sumarizare, ne vom asigura înainte că textul pe care ne dorim să îl rezumăm are cel puțin 1500 de caractere, întrucât un text de dimensiuni mai mici ar fi suficient de scurt încât această operație să își piardă sensul.

Acum este momentul să folosim librăria *sumy*. Primul pas constă în crearea obiectului *parser* specificând textul articolului și tokenizerul care va fi folosit pentru a despărți în cuvinte, respectiv propoziții articolul. Acest lucru se realizează cu următoarea linie de cod: `parser=PlaintextParser.from_string(text,Tokenizer(language))`, unde *text* reprezintă textul articolului, *Tokenizer(language)* este o clasă pusă la dispoziție de *sumy* ce primește la rândul său în constructor, limba în care este scris articolul (aceeași cu cea dată drept parametru funcției noastre).

Următorul pas este să creăm un obiect *summarizer* utilizând clasa *Summarizer* din modul și pasăm în constructor un alt obiect de tip *Stemmer* care va avea drept parametru în constructor, limba articolului. Linia de cod care realizează cele descrise arata astfel: `summarizer=Summarizer(Stemmer(language))`. Inițializăm câmpul *stop_words* al stemmerului nostru folosind funcția *get_stop_word(language)* și parcurgem tupla rezultată în urma apelului *summarizer(parser.document, sentence_count)*, unde *summarizer* și *parser* sunt obiectele descrise mai sus, iar *sentence_count* este cel de-al treilea parametru al funcției noastre *make_summary*. Fiecare element al acestei tuple reprezintă o propoziție a rezumatului nostru. Astfel, construim un nou string prin concatenarea acestor propoziții și obținem textul sumarizat.

Deși poate părea ciudat că este apelat un obiect asemeni unei funcții sau metode obișnuite, acest lucru este posibil, în Python, prin suprascrierea metodei magice `__call__` din interiorul clasei, lucru realizat de autorul librăriei.

Ultimul pas este să salvăm în baza de date o nouă înregistrare care să conțină toate informațiile preluate de parser (titlu, descriere, data articolului, adresa URL a articolului și adresa URL a imaginii asociate acestuia) și textul sumarizat.

4.3.3. Asocierea automată de etichete

Cum tot procesul descris până acum este realizat în mod automat, apare nevoia unei ordonări a informațiilor. Un prim gând în această direcție ar fi posibilitatea de a accesa anumite articole în funcție de o temă, sau un termen. Cu alte cuvinte, ne dorim să avem posibilitatea de a avea un mecanism de căutare.

O soluție naivă la această problemă ar fi să căutăm fiecare cuvânt din textul nostru de căutare în textul, titlul și descrierea articolelor sumarizate. Deși în aparență rezolvă problema cu un minim de efort, această metodă se dovedește a fi foarte încheată pentru un volum de date foarte mare. Mai mult, această soluție nu ne oferă nici un fel de organizare a informațiilor din aplicația noastră.

O soluție o reprezintă etichetele (la care ne vom referi în continuare prin termenul de „taguri”).

Într-adevăr, prin intermediul tagurilor, putem deduce o anumită temă comună între articole, căutarea este cu mult ușurată datorită faptului că un tag poate fi asociat mai multor articole și, prin urmare, vor fi mult mai puține taguri decât articole, astfel rezolvând problema volumelor mari de date.

Totuși, ne lovim de un inconvenient. Automatizarea întregului proces nu ne permite să asociem manual taguri fiecărui articol (cel puțin nu fără un efort

considerabil). Deci, avem nevoie să automatizăm și generarea tagurilor împreună cu cea a articolelor.

Pentru a rezolva această problemă, vom crea o nouă funcție numită *get_tags(text)*, unde *text* reprezintă textul din care vrem să extragem tagurile și vom importa modulul Python *nltk*.

Ne propunem ca tagurile noastre să fie cele mai importante bigrame și trigrame din fiecare articol nesumarizat (alegem varianta nesumarizată pentru că ne oferă mult mai multe informații despre conținutul articolului). Bigramele și trigramele reprezintă seturi de câte două, respectiv trei cuvinte consecutive dintr-un text. Vom presupune că dacă două, respectiv trei cuvinte consecutive se găsesc cu o frecvență suficient de mare în text, înseamnă că acea asociere deține informații importante despre conținutul acestuia.

Implementarea funcției noastre începe prin a inițializa variabila ce conține lista cu stopwords-urile (cuvinte care au o frecvență ridicată în majoritatea textelor și, astfel, nu dețin informații importante despre conținutul acestuia) limbii engleze. Apoi, folosind modulul *nltk.collocations* creăm două obiecte de tipul *BigramAssocMeasures*, respectiv *TrigramAssocMeasures* care ne vor fi de folos în calcularea scorurilor. Vom numi aceste obiecte *bigram_measures* și *trigram_measures*.

Definim o colocație drept o expresie formată din mai multe cuvinte care apar împreună în mod frecvent. Aplicând această definiție pentru problema noastră, vom încerca să găsim colocații de bigrame și trigrame.

În continuare vom descrie algoritmul doar pentru bigrame, cazul trigramelor fiind analog. Pentru a găsi toate colocațiile din text, folosim următoarea linie de cod `finder_b=BigramCollocationFinder.from_words(word_tokenize(text))`. Obiectul obținut va conține toate colocațiile pentru bigramele din textul nostru. Pentru a păstra doar informațiile care contează, filtrăm datele astfel încât să fie luate în considerare doar colocațiile ce au o frecvență mai mare sau egală cu trei și eliminăm orice cuvânt care se găsește în lista de stopwords declarată anterior sau a cărui lungime este mai mică de 3 litere.

Pasul următor este să oferim un punctaj fiecărei colocații în funcție de importanța sa în text, iar acest lucru este posibil apelând metoda *score_ngrams* a obiectului *finder_b* declarat mai sus, pasând ca parametru măsura *bigram_measures.pmi*. PMI (Pointwise Mutual Information) este o măsură de asociere folosită în statistică ce determină discrepanța dintre probabilitatea ca două evenimente să se întâmple simultan și produsul probabilităților individuale (presupunând că cele două evenimente sunt independente).

În urma pasului anterior, am obținut o listă de bigrame ordonate în ordinea celor mai importante în funcție de punctaj. Alegem primele 15 elemente și adăugăm la această listă și lista trigramelor obținute în mod analog. De asemenea, sortăm această listă nou formată în funcție de punctaj.

Dacă afișăm această listă, observăm că fiecare element este format dintr-o tuplă ce conține fiecare cuvânt din bigramul sau trigramul corespunzător și punctajul asociat. Prin urmare, parcurgem această listă și formăm o nouă listă ale cărei elemente vor fi tuple ce conțin cuvintele bigramului sau trigramului concatenate într-un singur string și punctajul asociat.

Returnăm această listă.

În acest moment, avem o cale de a extrage tagurile dintr-un text de dimensiuni mai mari (întrucât am ales ca frecvența bigramelor și a trigramelor să fie mai mare de trei respectiv doi, într-un text aleator de dimensiuni mici, este o probabilitate mică de a găsi un tag care să îndeplinească aceste condiții), tot ce a rămas de făcut este să folosim această funcție pentru articolele noastre și să le salvăm în baza de date.

Astfel, revenind în funcția *make_summary* discutată în secțiunea precedentă, imediat după ce am salvat în baza de date știrea cu rezumatul asociat, vom apela funcția *get_tags* cu parametrul textul articolului integral (motivul pentru această alegere a fost prezentat mai sus).

Acum avem lista cu tagurile extrase. Din această listă, eliminăm tagurile care au rezultat din aceleași structuri, doar că au fost colocale diferite. De exemplu, numele Mohamed bin Salam este un trigram valid și care poate avea o importanță crescută în textul analizat, însă această structură poate genera și bigramele Mohamed bin și bin Salam care sunt redundante).

Parcurgem această listă și dacă tagul curent nu există în baza de date, îl adăugăm împreună cu punctajul său și adăugăm și o legătură între tag și știrea asociată. Dacă tagul există deja în baza de date, adăugăm doar legătura cu știrea corespunzătoare.

În acest moment, avem salvate în baza de date articolul de știre cu textul sumarizat și o listă cu tagurile asociate acestuia. Trebuie precizat totuși că datorită restricțiilor impuse pentru taguri, pot exista articole de știre fără nici un tag asociat. Acest lucru este într-adevăr nefericit, iar soluționarea sa va fi introdusă într-o versiune viitoare a aplicației.

4.3.4. Programarea procesului

În secțiunile precedente, am discutat despre modul în care se desfășoară întregul proces de preluare și sumarizare automată a articolelor de știri. După cum am văzut, acest proces nu este deloc simplu și necesită un timp de procesare considerabil pentru a genera răspunsul dorit. Mai mult, în starea actuală, generarea rezumatelor se realizează la încărcarea paginii. Faptul acesta nu pare a avea o importanță crescută, însă dacă deschidem de două ori aplicația simultan, vom observa că fiecare instanță va rula același proces, rezultând în articole duplicate.

Bineînțeles, acest lucru nu este de dorit, iar rezolvarea acestei probleme devine prioritară.

Analizând problema cu care ne confruntăm, ne dăm seama că problema rezidă în alegerea noastră de a lega acest proces de ciclul de viață al aplicației. Prin urmare, avem nevoie de o metodă care să ruleze acest proces automat și independent de starea aplicației.

Soluția pentru această problemă este Celery. Celery ne oferă o modalitate foarte ușoară și rapidă de a crea taskuri asincrone și de a le programa la un interval prestabilit de timp.

Înainte de a crea taskul propriu-zis, trebuie să configurăm acest modul pentru a avea o integrare bună cu aplicația noastră. Primul pas ar fi să creăm un fișier *celery.py* în interiorul aplicației Django principale (cea cu aceeași denumire cu cea a proiectului), iar în interiorul acestuia adăugăm un fragment de cod prestabilit¹, pe care îl adaptăm astfel încât să conțină informațiile corespunzătoare proiectului nostru. De asemenea, pentru a ne asigura că Celery va fi disponibil odată cu încărcarea proiectului nostru, adăugăm următorul import în interiorul fișierului *__init__.py* din același director: `from .celery import app as celery_app`. Prin *.celery* ne referim la fișierul creat anterior.

Celery folosește brokeri pentru transmiterea de mesaje între proiectul Django și muncitorii săi (workers). În această lucrare, vom alege Redis pentru această funcționalitate. Pentru a-l utiliza, tot ce trebuie să facem este să adăugăm:

```
BROKER_URL = 'redis://localhost:6379'
CELERY_RESULT_BACKEND = 'redis://localhost:6379'
CELERY_ACCEPT_CONTENT = ['application/json']
CELERY_TASK_SERIALIZER = 'json'
CELERY_RESULT_SERIALIZER = 'json'
CELERY_TIMEZONE = 'UTC'
```

¹ Codul în sine poate fi găsit în documentația oficială: <http://celery.readthedocs.io/en/latest/getting-started/next-steps.html#using-celery-in-your-application>

în fișierul *settings.py*. Aceste informații sunt suficiente pentru a lega Celery și Redis între ele și pentru a specifica tipul datelor ce vor fi interpretate.

Acum că avem totul configurat corespunzător, putem crea taskul care ne va porni procesul de sumarizare în mod asincron și programat să se execute odată la 15 minute.

În acest sens, creăm un fișier *tasks.py* în același modul în care au fost definite și fișierele ce conțin parserul, summarizerul și generatorul de taguri, și creăm o funcție în interiorul acestuia pe care o vom numi *get_news*. Această funcție va primi ca parametrii lista de feeduri RSS, limba în care sunt scrise articolele (și care se va folosi pentru sumarizare și tagare automată) și numărul de propoziții care vor alcătui rezumatul articolelor. De asemenea, singurul lucru făcut de această funcție este să apeleze funcția *make_summary* descrisă într-o secțiune anterioară a lucrării cu parametrii de mai sus.

Pentru a transforma această funcție Python într-un task Celery, este suficient să adăugăm un decorator deasupra acesteia. Pentru un task normal se folosește decoratorul *@task(name='nume task')*, iar pentru un task care trebuie rulat periodic, decoratorul *@periodic_task(run_every=(crontab(minute='*/15')),name="get_news",ignore_result=True)*. În cazul nostru, vom folosi cea de-a doua variantă exemplificată deja cu parametrii corespunzători.

Un decorator în Python, reprezintă o funcție care primește ca parametru funcția decorată cu scopul de a-i extinde comportamentul fără a o modifica în mod direct. Cu alte cuvinte, este un wrapper peste funcția noastră ce ne permite să efectuăm anumite operații înainte și/sau după rularea acesteia.

Odată definit taskul, tot ce a rămas de făcut este să îl rulăm. Din fericire, Celery face acest lucru ușor pentru noi, astfel că, este suficient să rulăm două comenzi în linia de comandă, una pentru a rula taskul în sine, iar cea de-a doua pentru a ne asigura că se rulează în intervalul precizat. Aceste comenzi sunt: *celery -A newssummy worker -l info*, respectiv *celery -A newssummy beat -l info*. Parametrul *-A* specifică numele proiectului, iar *-l* nivelul de la care să se salveze logurile (de la nivelul *info* în sus).

În producție, aceste procese trebuie întreținute de un tool (instrument) de monitorizare a proceselor precum *Supervizor*. Astfel, vom avea mult mai mult control asupra proceselor de fundal din aplicația noastră și vom avea o acoperire mai bună în cazuri excepționale precum căderi ale rețelei electrice sau un crash al serverului. Detalierea acestei probleme depășește însă scopul acestei lucrări, astfel că nu va fi tratată aici.

4.4. Analiza tehnică a aplicației

4.4.1. Sistemul de votare

Dezvoltarea unei aplicații la care utilizatorii să își dorească să se întoarcă, ar trebui să fie unul din principalele scopuri pentru orice tip de proiect. De aceea, ne propunem să transformăm aplicația noastră statică, care nu face decât să afișeze știri rezumate de pe internet, într-una interactivă în care utilizatorii își pot exprima opiniile în legătură cu ce este prezentat pe site sau în legătură cu ce se întâmplă în lume.

Așa cum am discutat într-un capitol anterior, pentru exprimarea opiniei vis-a-vis de evenimentele reale, utilizatorul are la dispoziție pagina de bloguri, iar pentru a-și exprima opinia despre conținutul prezentat în aplicație, vom introduce un sistem de votare.

Sistemul propus, după cum vom observa, este unul simplu, dar foarte eficient. Pe scurt, algoritmul pe care îl vom aborda constă în crearea unor căi unice fiecărui articol pentru votarea pozitivă, respectiv negativă a acestora. Unicitatea rutei va fi dată de includerea cheii primare a articolului în compoziția acesteia. Apoi, accesarea fiecărei dintre căile astfel create va apela o funcție de votare (pozitivă sau negativă, după caz) care va adăuga o nouă entitate într-o tabelă în baza de date care va conține id-urile articolelor și ale userilor, împreună cu natura votului (pozitiv sau negativ). În final, în template vom afișa totalul acestor voturi pentru fiecare articol.

Să începem prin crearea căilor. Acestea sunt adăugate în fișierul *urls.py* din interiorul fiecărei aplicații Django, într-o listă denumită *urlpatterns*. Structura unei căi este *url(expresie_regulată, funcția_asociată, numele_rutei)*, unde *expresie_regulată* reprezintă un model care definește calea relativă (față de pagina părinte) unde se va găsi pagina în cauză, *funcția_asociată* este funcția sau metoda care se va apela atunci când este accesată adresa descrisă de expresia regulată descrisă anterior, iar *numele_rutei* este un parametru opțional care ne permite să accesăm ruta din interiorul codului nostru, astfel evitând hard-codarea adresei. Așa cum am spus, cel de-al treilea parametru nu este obligatoriu, dar este considerată o practică bună să îl folosim atunci când vrem să accesăm rute din interiorul codului.

Cele două rute corespunzătoare votării pozitive și negative arată astfel:
`url(r'^upvote/(?P<news_id>[0-9]+)/$', views.upvote, name='upvote'),` respectiv
`url(r'^downvote/(?P<news_id>[0-9]+)/$', views.downvote, name='downvote')`. Expresia regulată folosită pentru construirea rutei este alcătuită

din caracterul „^” care definește începutul unui string, urmat de cuvântul *upvote* sau *downvote* în funcție de natura votului (pozitiv, respectiv negativ) și de un „ / ”, apoi avem blocul `(?P<news_id>[0-9]+)` ce reprezintă id-ul articolului de știre din baza de date și încheiem prin caracterul „/” și „\$” care indică sfârșitul unei linii.

Blocul `(?P<news_id>[0-9]+)` poartă numele de *named group* (grup denumit, grup cu un nume asociat) și va fi folosit pentru a indica faptul că modelul care va urma este legat de id-ul știrilor. Blocul `[0-9]+` indică una sau mai multe cifre consecutive (cu alte cuvinte, un număr). Django va trata acest bloc drept un parametru care va trebui trimis funcției asociate alături de request (care este trimis în mod implicit), iar numele parametrului va fi același cu numele specificat între parantezele ascuțite „<>”.

Următorul parametru oferit în construcția rutelor noastre este funcția asociată. Așa cum putem observa, ele sunt prezente în fișierul *views.py* și poartă numele *upvote*, respectiv *downvote*. În continuare vom descrie aceste funcții.

Funcția *upvote* va primi drept parametrii requestul și id-ul articolului care trebuie votat și nu va returna nimic.

Primul pas va fi să verificăm tipul metodei care a dus la apelarea acestei funcții. Această informație poate fi accesată prin intermediul parametrului *request* verificând dacă *request.method* == “GET”. În caz afirmativ, păstrăm obiectul utilizatorului care a efectuat cererea de votare prin *user = request.user* și obiectul articolului votat prin *news = News.objects.get(pk=news_id)*, unde *news_id* este numărul prins de blocul denumit din descrierea rutei.

Următorul pas este să adăugăm în tabela *UserNews* o nouă înregistrare în cazul în care este pentru prima dată când utilizatorul votează acea știre sau să actualizăm acel câmp în caz contrar.

Acest lucru este realizat încercând să creăm un obiect al tabelii *UserNews* care să aibă id-ul utilizatorului și al articolului egal cu cele definite anterior. În cazul absenței unei astfel de înregistrări în baza de date, obiectul va primi valoarea *None*.

Astfel, dacă este pentru prima dată când utilizatorul votează acel articol, vom incrementa valoarea celulei *vote_up* din tabela *News* cu o unitate și vom adăuga o nouă înregistrare în tabela *UserNews* care va conține id-ul articolului, id-ul utilizatorului și valoarea *1 (unu)* dacă votul este de natură pozitivă, respectiv *-1 (minus unu)* dacă este de natură negativă. Apoi se reîncarcă pagina pentru a afișa votul.

Dacă utilizatorul a votat deja acel articol în mod negativ, atunci se va decrementa cu o unitate valoarea celulei *vote_down* din tabela *News* și se va incrementa celula *vote_up*. Apoi se va actualiza timpul votului și natura acestuia (din negativ, în pozitiv) în tabela *UserNews* și se va reîncărca pagina pentru a afișa noul vot.

În mod analog se va defini și funcția de *downvote*.

Ambele funcții vor putea fi apelate doar de utilizatori autentificați în aplicație. Pentru a specifica acest lucru, este suficient să adăugăm decoratorul *@login_required* din modulul *django.contrib.auth.decorators* deasupra definiției funcțiilor noastre. Rezultatul fiind că utilizatorul va fi redirecționat către pagina de autentificare atunci când va încerca să adauge un vot în mod anonim.

Afișarea voturilor totale și a numărului acestora se va realiza în fișierul *HTML* care alcătuiește pagina. Aceste operații sunt posibile datorită limbajului de template oferit de Django. Astfel, este posibil să verificăm dacă utilizatorul este autentificat sau nu printr-o instrucțiune precum `{% if request.user.is_anonymous %}`
`cod_html_utilizator_neautentificat {% else %}`
`cod_html_utilizator_autentificat {% endif %}` și putem efectua operația de adunare prin `{{ n.vote_up| add:n.vote_down }}`, unde *n* este articolul din tabela *News*. Vom folosi prima instrucțiune pentru a afișa butoanele de votare drept inactive atunci când utilizatorul este deconectat, iar cea de-a doua pentru a afișa numărul de utilizatori care au votat acel articol.

Pentru a afișa totalul de voturi asociate articolului vom fi nevoiți să scădem numărul de voturi negative din numărul de voturi pozitive. Din nefericire, limbajul de template oferit de Django nu ne pune la dispoziție o modalitate de scădere a două variabile. Totuși, putem trece peste acest inconvenient, definindu-ne propria funcție care să îndeplinească această cerință.

Așadar, într-un nou folder numit *templatetags* din interiorul aplicației Django în care ne aflăm, creăm un fișier *custom_filters.py*, iar în interiorul acestuia, adăugăm o funcție numită *sub* care va primi doi parametri și va returna diferența dintre aceștia. Pentru a indica totuși că această funcție trebuie tratată drept un filtru pentru limbajul de template, va trebui să importăm clasa *Library* din modulul *django.template* și să instanțiem un obiect de tipul acesteia, iar apoi apelăm metoda *filter* a acestui obiect pasând drept argumente numele filtrului așa cum va fi folosit în template și funcția care va efectua acel filtru.

Având filtrul definit, ne întoarcem în fișierul *HTML* care definește template-ul pentru pagina noastră și adăugăm `{% load custom_filters %}`, la începutul acestuia, pentru a încărca filtrul definit de noi, iar mai jos, unde ne dorim să afișăm numărul total de voturi atribuite articolului, adăugăm variabila `{{ n.vote_up | sub:n.vote_down }}`.

Mai mult, tot procesul descris mai sus va fi adaptat și pentru aplicația Django corespunzătoare paginii de bloguri.

4.4.2. Înregistrarea și autentificarea utilizatorilor

Așa cum am indicat până acum, rolul unui utilizator este foarte important în aplicația noastră. Mai mult, unii utilizatori vor avea mai multe drepturi decât ceilalți. Prin urmare, avem nevoie de o modalitate prin care să putem diferenția aceste tipuri.

Din fericire, Django ne pune la dispoziție, încă o dată, tot ce avem nevoie pentru a rezolva această problemă.

Sistemul de autentificare Django suportă toate cerințele de bază pentru un sistem de autentificare complet. Astfel, folosind acest framework, avem posibilitatea de a gestiona conturile de utilizatori, grupurile, permisiunile, precum și sesiunile bazate pe cookie-uri.

Este important de precizat faptul că Django include atât un sistem de autentificare, cât și unul de autorizare. Astfel, autentificarea reprezintă acțiunea de a verifica validitatea credențialelor utilizatorului, iar autorizarea implică verificarea drepturilor (permisiunilor) asociate acestuia. În cele ce urmează, ne vom referi la ambele sisteme prin termenul de „autentificare”.

În Django, un utilizator nu este altceva decât un obiect al clasei *User* din modulul *django.contrib.auth.models*. Implicit, atributele acestui obiect sunt numele de utilizator (*username*), parola (*password*), email, prenumele (*first_name*) și numele de familie (*last_name*).

Pentru înregistrare, vom crea un formular, care atunci când trimite o cerere de tip *POST*, verifică dacă numele și emailul utilizatorului există deja în baza de date (în caz afirmativ, se va afișa un mesaj care să indice acest lucru), iar dacă nu există, creăm utilizatorul și îl adăugăm în baza de date.

Pentru crearea unui utilizator, vom folosi metoda *create_user*, care primește drept argumente doar numele de utilizator, parola și email-ul. În urma acestui apel, vom obține un obiect de tip *User* care conține aceste informații. După cum probabil ați observat, numele și prenumele nu au fost incluse. Pentru a realiza acest lucru, este suficient să pasăm aceste informații, câmpurilor *first_name* și *last_name* ale obiectului *user*. Ultimul pas este salvarea acestui utilizator în baza de date. Acest lucru se realizează apelând metoda *save()* a obiectului *user*.

De asemenea, vom trimite un email către adresa utilizatorului cu scopul de a-l anunța succesul creării contului său. Pentru a trimite acest mail, este necesară setarea informațiilor despre serverul care se ocupă de trimiterea acestor emailuri precum și a

altor date precum numele de utilizator și parola pentru acel server, portul etc. Detaliile despre conținutul acestor câmpuri țin de soluția aleasă, iar descrierea lor nu este importantă pentru lucrarea de față. Ceea ce ne interesează totuși, este modul în care este folosită această funcționalitate.

Având toate acestea în vedere, trimiterea email-ului de confirmare este posibilă folosind funcția *send_mail* din modulul *django.core.mail*. Această funcție primește drept parametrii, subiectul email-ului, conținutul, adresa emițătorului și o listă cu persoanele care vor primi acest mail (în cazul nostru lista va conține un singur element: adresa utilizatorului tocmai creat).

Mai mult, există posibilitatea de a trimite email-ul înainte de adăugarea în baza de date a utilizatorului. Scopul fiind de a verifica validitatea adresei introduse. Astfel, înainte de salvarea obiectului *user* în baza de date, setăm valoarea câmpului *is_active=False* și utilizând modulul Python *hashlib*, creăm un hash bazat pe numele de utilizator care va reprezenta cheia de activare a contului și setăm o dată de expirare (vom alege două zile de la crearea contului).

Creăm în fișierul *models.py* o nouă clasă care extinde *models.Model* și care va reprezenta o tabelă în relație unu-la-unu cu tabela *User*. Câmpurile acestei tabele vor fi cheia de activare, data de expirare, o coloană care indică dacă acea cheie a fost folosită sau nu și cheia străină către utilizatorul căruia îi corespunde acea cheie de activare.

Revenind la funcția noastră de înregistrare, creăm un obiect al clasei tocmai create anterior care va primi în constructor, obiectul utilizatorului ce va fi creat, cheia de activare corespunzătoare și data de expirare a acesteia. Adăugăm aceste informații în baza de date cu metoda *save()* și trimitem email către adresa specificată de viitorul utilizator în care vom include un link unic către aplicația noastră care va conține cheia de activare.

Atunci când este accesată această adresă unică, se va apela o altă funcție din fișierul *views.py* care primește cheia de activare ca parametru și care, după verificarea validității cheii (să nu fie expirată și să nu fie folosită deja), precum și verificarea ca utilizatorul să nu fie deja autentificat cu un cont existent, identificăm utilizatorul folosind cheia de activare primită ca parametru și actualizăm câmpul *is_active=True* al utilizatorului. De asemenea, marcăm cheia drept „folosită” setând câmpul *used_key=True*.

Un proces similar este folosit pentru schimbarea parolei utilizatorului însă nu vom discuta despre acesta aici.

Acum că avem un utilizator înregistrat, ne dorim, în mod natural, să îi dăm posibilitatea de a se autentifica și de-autentifica oricând își dorește.

Din fericire, Django ne permite să implementăm acest comportament în doar doi pași simpli. Astfel, pentru autentificare, creăm un formular și un fișier *HTML* care vor crea o modalitate de introducere a numelui de utilizator și a parolei (bineînțeles, cu tot cu aspectul general al paginii), iar în fișierul *urls.py* al aplicației Django în care am lucrat până acum în această secțiune, adăugăm un nou element în lista *urlpatterns*. Acest nou element va arăta astfel: `url(r'^login/$', auth_views.login, {'template_name': 'register/login.html', 'authentication_form': LoginForm}, name='login')`, unde primul parametru reprezintă expresia regulată corespunzătoare adresei URL a paginii, cel de-al doilea parametru reprezintă funcția care va fi apelată și care va realiza autentificarea utilizatorului, al treilea parametru conține un dicționar în care specificăm fișierul HTML creat anterior și formularul de login corespunzător, iar ultimul parametru este numele asociat rutei, astfel încât să fie ușor referențiat din interiorul funcțiilor.

În linia de cod de mai sus, toți parametrii ne sunt cunoscuți cu excepția celui de-al doilea. Funcția *login* apelată este inclusă în Django, în modulul *django.contrib.auth.views*, redenumit de noi *auth_view* pentru a evita confuzia cu fișierul *views.py* prezent în aplicația Django curentă. Mai mult, era posibil să evităm al treilea parametru, caz în care Django ar fi folosit un template implicit pentru a crea pagina respectivă. Pentru a păstra totuși un design consistent în proiect, am ales să implementăm un template propriu.

Analog, pentru implementarea funcționalității de de-autentificare, adăugăm în lista din fișierul *urls.py* elementul: `url(r'^logout/$', auth_views.logout, {'template_name': 'register/logout.html'}, name='logout')`, unde fișierul HTML indicat în parametrul al treilea, conține doar un mesaj de confirmare și o legătură către pagina principală.

4.4.3. Paginarea și căutarea

Prezentarea listei de elemente împărțită în mai multe pagini, comparativ cu afișarea întregii liste în aceeași pagină, nu aduce nici un beneficiu din punct de vedere funcțional.

Diferența apare doar la nivel de design. Într-adevăr, este mult mai ușor pentru utilizator să navigheze prin aplicație schimbând pagini, decât să fie nevoit să dea scroll (să navigheze în josul paginii) până ajunge la articolul dorit. De exemplu, în primul caz, utilizatorul se va afla în orice moment la o distanță maximă cunoscută atât de partea de sus a aplicației, cât și de cea de jos, astfel asigurându-ne că acesta are acces la toate

meniurile și funcționalitățile existente cu un efort cât mai mic. De asemenea, având tot conținutul pe o singură pagină, putem crea senzația de coplesire cu informații pentru utilizator, atunci când acesta navighează printre articole.

Având în minte toate aceste considerente, vom folosi clasa *Paginator* oferită de Django în modulul *django.core.paginator* pentru a crea acest element. Procesul este cât se poate de simplu, tot ce trebuie să facem este ca în fișierul *views.py* să salvăm într-o variabilă toate elementele pe care vrem să le afișăm pe pagină (vom considera cazul articolelor de știri), să luăm numărul paginii din metoda *GET* a requestului și să instanțiem un obiect de tipul *Paginator* care va primi ca parametrii în constructor, lista de elemente ce vor fi paginate și numărul de pagini. Apoi, într-o structură *try...except* vom apela metoda *page* a obiectului *Paginator* cu parametrul numărul paginii luată din requestul *GET* și salvăm rezultatul în variabila ce va reprezenta toate articolele de știre în interiorul template-ului *HTML*.

În template, vom adăuga o logică folosind limbajul de template Django prin care vom afișa drept active sau inactive butoanele „înapoi” sau „înainte” atunci când pagina curentă este prima sau ultima și vom oferi un aspect special butonului ce reprezintă pagina curentă. Fiecare buton al paginării, va fi un element `<a>` în interiorul unei liste neordonate. Un astfel de element are următoarea structură `{{ i }}`, unde *i* este numărul paginii. Este important să observăm adresa atributului *href*, acest mod de scriere, va permite ca atunci când apăsăm butonul unei pagini, request-ul va conține un câmp numit *page* care va conține numărul paginii *i*.

Un alt element care ușurează utilizarea aplicației de către utilizator îl reprezintă căutarea. Spre deosebire de paginare, care a fost aleasă din considerente pur estetice, căutarea poate fi considerată o funcționalitate în plus.

Asemeni paginării, căutarea va reduce senzația de coplesire cu informații a utilizatorului și, în plus, îi va permite să se întoarcă la un anumit articol oricând își dorește, ceea ce crește șansele ca acesta să se întoarcă în aplicație.

Pentru implementarea acestei funcționalități, este necesară adăugarea unui câmp de intrare în care va fi introdus textul căutării și un buton care va porni această căutare. Vom adăuga aceste elemente în bara de navigare, astfel încât să fie disponibilă din orice punct al aplicației.

Apăsarea butonului va efectua un request de tip *GET* în interiorul căruia, vom avea textul introdus în câmpul text alăturat. Vom accesa această valoare prin metoda *request.GET.get('nume_textbox')*, unde primul *get* reprezintă tipul requestului, iar cea de-a doua este o metodă care ne permite să accesăm un element în funcție de numele

acestuia, *nume_textbox* este valoarea atributului *name* a elementului HTML în care introducem textul de căutare.

Dacă în câmpul de căutare este găsit un text la momentul requestului *GET*, atunci vom trata acest caz drept o încercare de căutare a unui articol. Pentru a realiza căutarea unei informații în baza de date, Django ne pune la dispoziție o metodă foarte simplă și rapidă.

Primul pas constă în crearea unui vector de căutare care va conține coloanele din baza de date implicate în acest proces. În cazul nostru, vom alege coloanele care conțin titlul, descrierea și textul articolului și numele tagurilor. Acest vector va rezulta din concatenarea mai multor obiecte de tipul *SearchVector*.

Apoi, luăm toate datele din baza de date adnotăm aceste obiecte cu vectorul nostru de căutare pentru a indica ce coloane sunt implicate în acest proces și filtrăm rezultatele oferind parametrului *search*, un obiect de tip *SearchQuery* care primește ca parametru textul căutării.

În final, adăugăm paginare pentru rezultatele acestei filtrări și afișăm aceste date pe pagină.

4.4.4. Pagini modale

Am discutat până acum despre cum sunt sumarizate și afișate toate articolele de știri pe pagina principală, însă, nu am spus nimic despre cum pot fi vizualizate de către utilizatori. Bineînțeles, o întrebare firească ar fi „de ce aș întreba acest lucru, doar se afișează un articol, nimic special” și ați avea dreptate, conceptul este trivial și nu necesită multă dezbatere. Cu toate acestea, pentru a oferi un design mai plăcut aplicației, dar și pentru a îmbunătăți viteza de afișare a articolelor selectate, am ales folosirea paginilor modale.

O pagină modală reprezintă o pagină care în loc să se încarce peste conținutul pe care îl avem deja pe pagină, se încarcă deasupra acestuia, într-o porțiune numită pop-up. Acest tip de componentă, îi va permite utilizatorului să deschidă un articol de știre și să îl închidă fără să se reîncarce pagina de pornire. Utilizând această metodă, nu numai că obținem un aspect mai plăcut, dar datorită faptului că pagina de pornire nu este reîncărcată atunci când revenim la ea de la un articol, vom crea impresia de rapiditate din perspectiva utilizatorului.

Pentru a crea o pagină modală, vom crea o rută în fișierul *urls.py* care va conține în calea sa id-ul articolului, apoi vom crea o funcție în fișierul *views.py* pe care o vom apela atunci când va fi accesată această rută.

Funcția va primi ca parametru cheia primara a articolului specificată în rută, iar cu această cheie, va selecta articolul de știre și tagurile asociate acestuia. De asemenea, vom extrage numele publicației de la care am preluat articolul din adresa URL. Apoi, pasăm toate acestea către template.

În template, vom folosi clase CSS corespunzătoare creării unei pagini modale precum *modal-head*, *modal-body*, *modal-title*, *modal-footer* s.a., disponibile în Bootstrap. Denumirile acestor clase sunt suficient de sugestive, astfel că vom presupune evident modul în care le-am folosit pentru a afișa informațiile extrase de funcția descrisa anterior.

Mai mult, pentru a oferi posibilitatea de a împărtăși un articol și cu alte persoane, vom adăuga în această pagină, un buton de „share” (distribuire) pe platforma Facebook. Acest lucru se realizează foarte ușor, fiind necesară doar crearea unui link a cărui legătură să fie `http://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://127.0.0.1:8000/shared/{{ news.id }}`, unde `{{ news.id }}` este o variabilă în limbajul de template Django și reprezintă ID-ul articolului care va fi distribuit. Bineînțeles, adresa `127.0.0.1:8000`, va fi înlocuită cu numele domeniului atunci când vom publica această aplicație.

4.4.5. Adăugarea imaginilor

O imagine face cât o mie de cuvinte. Această frază de la începutul secolului XX este poate una dintre cele mai cunoscute din lume, iar cu ea în minte, ne vom orienta către pagina noastră de bloguri. Într-adevăr, un articol care conține doar text, nu atrage atenția și, astfel, multe idei valoroase pot rămâne ignorate.

Pentru a evita acest impediment, vom permite adăugarea de imagini asociate articolelor de blog.

Modificările principale apar în fișierul *models.py* în care este descris modelul tabelii în care vor fi păstrate toate articolele de blog. Astfel, vom adăuga următoarele coloane:

- Coloana *blog_image* reprezentată printr-un obiect de tipul *models.ImageField()*. Acest câmp va primi ca parametrii calea directorului în care vor fi salvate imaginile pe server, o imagine implicită pentru cazurile în care utilizatorul alege să nu completeze acest câmp (acest parametru nu este obligatoriu, dar noi îl vom folosi pentru a păstra un aspect consistend în aplicație), doi parametri *null* și *blank* care descriu dacă adăugarea imaginii este obligatorie sau nu (noi vom alege valoarea *True* pentru ambele, astfel încât să se poată adăuga un articol fără

o imagine asociată) și încă doi parametri care indică numele coloanelor corespunzătoare înălțimii, respectiv lățimii imaginii.

- Coloana *height_field* este de tipul *models.IntegerField()* și indică înălțimea imaginii.
- Coloana *width_field* este de tipul *models.IntegerField()* și indică lățimea imaginii.

Acum că am pregătit tabela din baza de date pentru primirea imaginilor, ne mai rămâne doar să actualizăm formularul de adăugare a articolelor de blog. Astfel, în subclasa *Meta* a clasei formularului nostru, inițializăm câmpul *widgets* cu un dicționar care conține o singură pereche cheie-valoare: numele coloanei în care este găsită imaginea (*blog_image*) și obiectul *forms.FileInput()*. Apoi adăugăm câmpul în fișierul de template într-un mod similar celorlalte câmpuri, iar în fișierul *views.py*, atunci când construim obiectul formularului nostru, specificăm și parametrul *request.FILES* în constructor, pentru a avea acces la fișierele trimise în requestul *POST*.

4.5. Modelul bazei de date

4.5.1. Ce este ORM?

Să presupunem că dezvoltăm o aplicație care se va lega de o bază de date. În mod natural, ne dorim să adăugăm, modificăm și extragem informații din acea bază de date direct din codul nostru. Pentru proiecte cu complexitate mică, acest lucru este realizabil fără prea mari probleme. Dar ce se întâmplă când lucrăm folosind paradigma programării orientate pe obiecte (POO) și creăm un obiect *Utilizator* care conține un atribut *adresă* reprezentat tot printr-un obiect? Atunci când vom încerca să adăugăm informațiile câmpurilor obiectului nostru *Utilizator*, ne vom lovi de o problemă de compatibilitate.

Într-adevăr, într-o bază de date, datele sunt stocate în tabele sub formă de scalari simpli (tipuri numerice, text), iar noi încercăm să adăugăm un obiect. Acest lucru nu este posibil.

Pentru a rezolva această problemă, avem două posibilități: ori convertim câmpul *adresă* în grupuri de informații scalare înainte de a le adăuga în baza de date (și bineînțeles, trebuie să avem o posibilitate de a recrea obiectul inițial plecând de la baza de date), ori rescriem tot codul astfel încât să corespundă restricțiilor impuse.

Un sistem ORM tratează prima variantă.

Prin urmare, ORM (Object-Relational Mapping) reprezintă o tehnică de programare prin care sunt convertite tipuri de date incompatibile folosind paradigma programării orientate pe obiect. În alte cuvinte, un ORM este o librărie care încapsulează codul necesar manipulării bazei de date astfel încât programatorul să nu mai fie nevoit să scrie instrucțiuni SQL.

Avantajele unui astfel de sistem sunt:

- Timpul de dezvoltare a aplicațiilor scade deoarece ORM-ul rezolvă multe lucruri în mod automat (conexiunea la baza de date, construirea instrucțiunii SQL și, dacă este cazul, returnarea rezultatului, pot fi restrânse la apelul unei singure metode). De asemenea, se evită repetarea codului și impune o arhitectură MVC (ceea ce implică un cod mult mai „curat” și mai ușor de întreținut).
- Un ORM oferă un plus de flexibilitate în dezvoltarea aplicației deoarece abstractizează sistemul de baze de date și astfel, putem oricând să îl schimbăm. Mai mult, ne permite să folosim concepte din POO precum moștenirea.
- Previne greșelile de cod SQL.

Dezavantajele unui astfel de sistem sunt:

- Abstractizarea excesivă a bazei de date poate reprezenta un dezavantaj, în special pentru programatorii începători (sau fără cunoștințe de baze de date), deoarece este foarte ușor să se construiască interogări foarte grele pentru sistem (de exemplu, o interogare complexă inclusă într-un ciclu repetitiv) sau relațiile dintre tabele nu sunt normalizare corespunzător.
- Cum un ORM este doar o librărie, va fi necesară învățarea acesteia, iar înlocuirea cu un alt ORM va implica reluarea procesului de învățare.
- Deși din punct de vedere al performanței, un sistem ORM este suficient de bun, un expert SQL va putea, în cele mai multe cazuri, să construiască interogări mult mai eficiente.

Exista multe exemple de astfel de sisteme ORM pentru majoritatea limbajelor de programare care suportă programarea orientată pe obiecte. Câteva exemple pot fi: Hibernate (Java), Propel (PHP), Django ORM și SQLAlchemy (Python). În mod evident, pentru a gestiona baza de date din aplicația noastră, vom alege sistemul Django ORM.

4.5.2. Vizualizarea bazei de date

Pentru a ne fi mai ușor să înțelegem structura tabelelor din baza noastră de date și motivele din spatele alegerilor făcute, ne este de ajutor să analizăm diagramele acestui model.

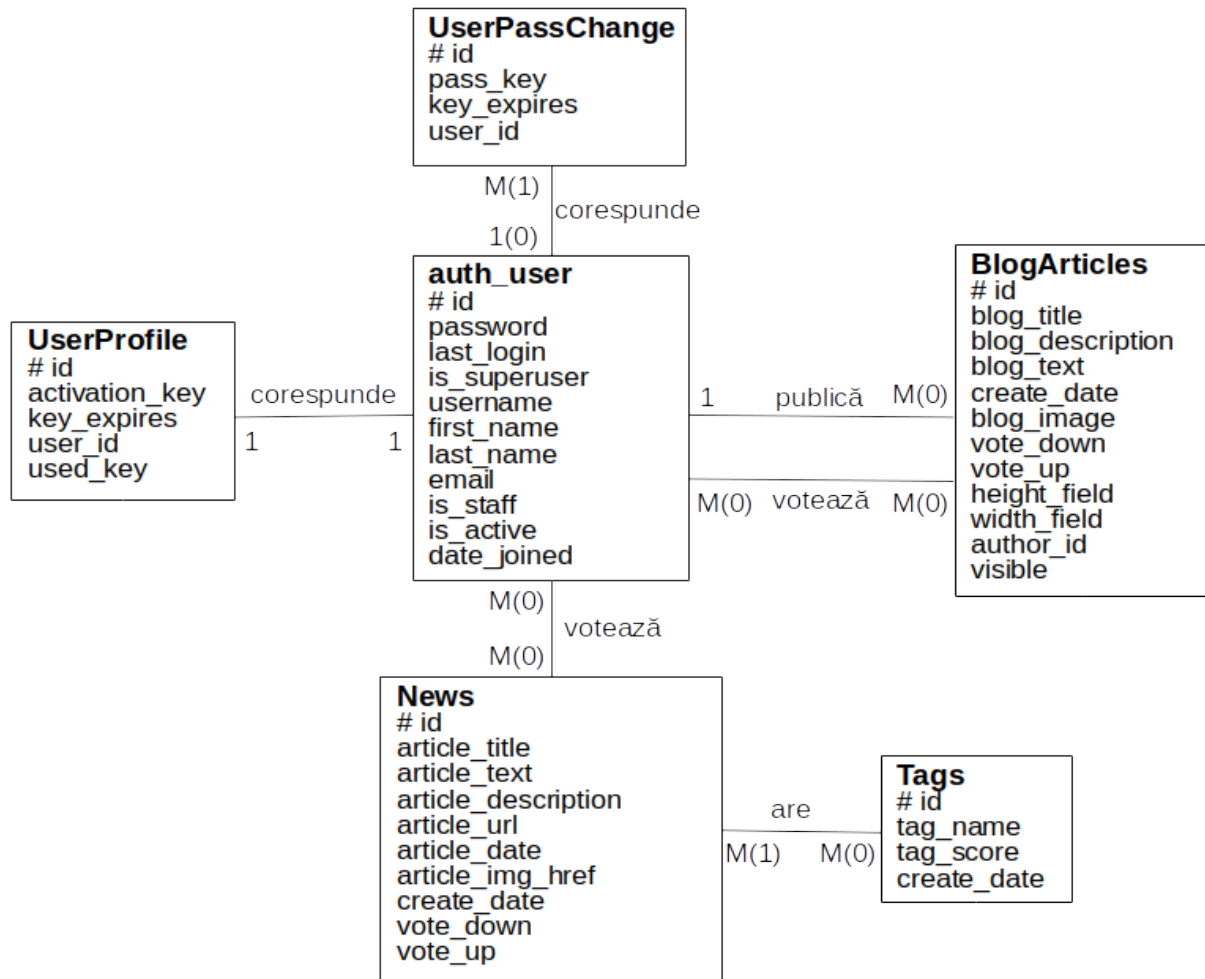
Este important de notat faptul că, atât pentru vizualizare, cât și în restul discuției despre modelul bazei de date, vom trata numai tabelele care au un impact în aplicația noastră, întrucât folosind framework-ul de autentificare pus la dispoziție de Django, avem multe alte tabele care, deși în mod normal sunt foarte utile, pentru simplitate, noi le-am evitat.

Una dintre cele mai folosite metode de vizualizare a structurii unei baze de date o reprezintă diagrama entitate-relație (diagrama E/R). Aceasta a fost prima dată descrisă de Peter Chen în anul 1976 printr-o lucrare intitulată „The Entity-Relationship Model: Toward a Unified View of Data” („Modelul Entitate-Relație: către o vizualizare unificată a datelor).

După cum se poate deduce și din nume, acest tip de diagramă ilustrează relațiile dintre entitățile modelului nostru. Atunci când vom vrea să construim modelul bazei de date, entitățile vor deveni tabele, iar relațiile vor deveni fie tabele de legătură (în cazul relațiilor de tip many-to-many), fie coloane speciale care referă cheia primară a celeilalte entități din relație.

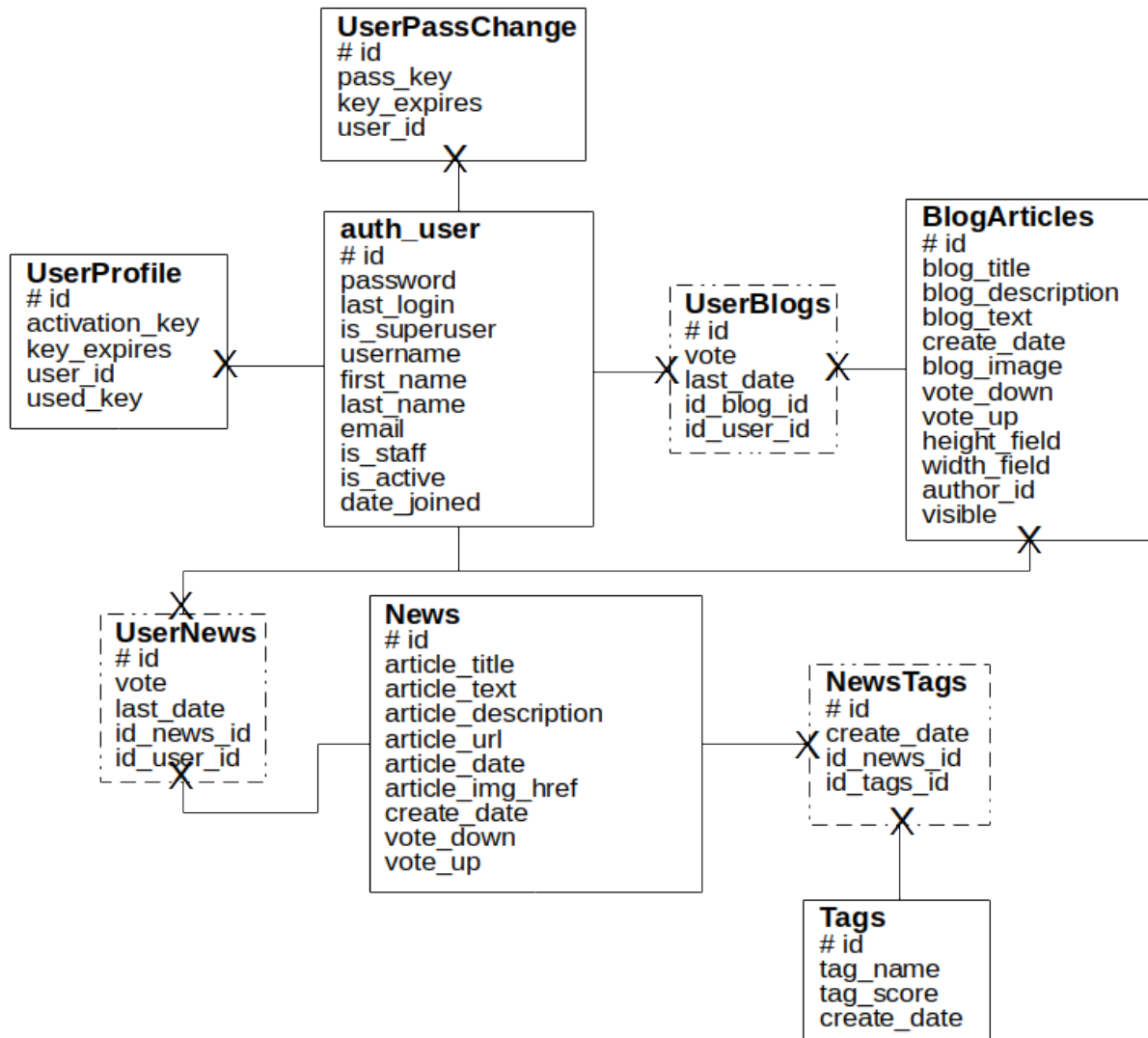
O astfel de reprezentare devine foarte utilă în cazuri precum design-ul (modelarea) inițială a bazei de date (șansele de a implementa o logică greșită sau de a omite entități/relații importante din baza de date scad considerabil utilizând această diagramă) sau analiza problemelor apărute în logica unei baze de date deja existente.

În cazul aplicației noastre de sumarizare, diagrama entitate-relație arată astfel:

Un alt tip de vizualizare a modelului bazei noastre de date îl reprezintă diagrama conceptuală. Acest tip de diagramă derivă din diagrama E/R, incluzând totuși tabelele de legătură și marcând cheile străine.

Astfel, reprezentând prin linie punctată tabelele de legătură și printr-un *X* faptul că în acea tabelă este inclusă cheia străină a celeilalte entități din relație, vom avea următoarea diagramă conceptuală pentru modelul nostru:

Observăm din aceste reprezentări, faptul că tabela utilizatorilor va juca cel mai important rol în aplicația noastră, iar tabela de bloguri va avea două relații independente cu tabela utilizatorilor. Detaliile despre toate aceste decizii vor fi discutate în secțiunile care urmează.

4.5.3. Tabelele și relațiile dintre acestea

Tabela AUTH_USER, deși nu reprezintă funcționalitatea principală a aplicației, este totuși cea mai importantă din punct de vedere al impactului asupra întregii scheme. După cum se poate observa și din diagramele anterioare, exceptând tabela tagurilor, toate celelalte tabele sunt în relație cu aceasta.

Mai mult, această tabelă a fost creată în mod automat de către Django atunci când am folosit funcționalitatea de autentificare implicită.

Această tabelă conține atât informații specifice fiecărui utilizator cât și informații generale despre permisiunile și activitatea acestora. Coloanele tabelii sunt următoarele:

- *id*: cheia primară a tabelii;
- *password*: parola asociată contului;
- *username*: numele unic de utilizator;
- *first_name*, *last_name*: prenumele, respectiv numele utilizatorului;
- *email*: adresa de email;
- *is_superuser*: un câmp boolean care indică dacă utilizatorul are toate drepturile asupra întregii aplicații;
- *is_staff*: tot un câmp boolean care indică dacă utilizatorul are dreptul să se autentifice în interfața de administrare a aplicației (în proiectul nostru nu am inclus o astfel de interfață întrucât nu exista un concept de ierarhie care să o necesite);
- *is_active*: indică dacă utilizatorul se poate autentifica în aplicație (am folosit această coloană pentru a opri accesul utilizatorilor noi până la accesarea link-ului de activare a contului trimis prin e-mail);
- *last_login*: amprentă temporală pentru când a avut loc ultima autentificare a utilizatorului în aplicație;
- *date_joined*: amprentă temporală pentru când a fost creat contul.

Constrângerile tabelii AUTH_USER sunt: UNIQUE (unic) pentru coloana *username*, PRIMARY KEY (cheie primară) pentru coloana *id*, și NOT NULL pentru toate coloanele cu excepția coloanei *last_login*.

Tabelele USERPROFILE și USERPASSCHANGE sunt foarte similare din punct de vedere al conținutului, dar diferite din punct de vedere al utilității și relației acestora cu tabela utilizatorilor. Astfel, USERPROFILE este responsabilă cu stocarea cheii de activare a conturilor, iar USERPASSCHANGE va păstra cheia pentru schimbarea parolei.

Coloanele *activation_key* și *pass_key* conțin cheile de activare, respectiv de schimbare a parolei, coloana *key_expires* indică data la care cheia va expira, *user_id* reprezintă cheia străină către tabela utilizatorilor, iar în cazul tabelii USERPROFILE,

este inclusă și coloana *used_key* care indică dacă acea cheie a fost utilizată sau nu pentru activarea contului utilizatorului.

După cum putem observa și din diagrama entitate-relație, USERPROFILE se află în relație de *unu-la-unu* cu tabela AUTH_USER, iar USERPASSCHANGE și AUTH_USER sunt în relație de *unu-la-mai mulți*.

Constrângerile impuse pentru coloanele acestor tabele sunt: PRIMARY KEY pentru coloana *id*, FOREIGN KEY (cheie străină) pentru coloana *user_id* și NOT NULL pentru toate coloanele. De asemenea, în cazul tablei USERPROFILE, se va crea și o constrângere UNIQUE aplicată coloanei *user_id* pentru a asigura relația de *unu-la-unu*.

Tabela NEWS va păstra toate știrile sumarizate de algoritmul nostru și câte voturi pozitive și negative au fost înregistrate pentru fiecare articol.

Coloanele au o denumire sugestivă, astfel că *article_title*, *article_text*, *article_description*, *article_url*, *article_date*, *article_img_href* conțin informațiile pentru titlul, conținutul, descrierea, adresa url, data publicării, respectiv adresa url a imaginii articolului. Coloana *create_date* indică momentul de timp în care a fost creată fiecare înregistrare în baza de date, iar *vote_up* și *vote_down* indică numărul de voturi pozitive, respectiv negative asociate articolului până în acel moment.

Din diagramele anterioare observăm că această tabela se află în relație *mai mulți-la-mai mulți* cu tabelele AUTH_USER și TAGS. Această relație ne va impune crearea a câte unui tabel de legătură pentru fiecare apariție a sa.

Astfel, relația dintre tabela utilizatorilor și cea a știrilor, va fi „spartă” în două relații de *unu-la-mai mulți* între AUTH_USER și USERNEWS, respectiv între NEWS și USERNEWS. Tabela de legătură USERNEWS, va conține tipul votului fiecărui utilizator care a votat cel puțin o dată (*1* dacă este un vot pozitiv și *-1* dacă este unul negativ), amprenta de timp la care a fost înregistrat ultimul vot (pentru articolul și utilizatorul în cauză) și cheile străine către tabelele utilizatorilor și știrilor.

În mod similar, relația dintre tabela NEWS și tabela TAGS se va transforma în două relații *unu-la-mai mulți* între cele două tabele și NEWSTAGS. Această tabelă de legătură conține data creării fiecărei asocieri dintre tag și articol și cheile străine către înregistrările corespunzătoare din tabelele de știri și de taguri.

Constrângerile asupra coloanelor tablei NEWS sunt: PRIMARY KEY pentru coloana *id* și NOT NULL pentru toate celelalte coloane. Constrângerile tablei USERNEWS sunt: PRIMARY KEY pentru coloana *id*, NOT NULL pentru toate celelalte coloane și FOREIGN KEY pentru coloanele *id_user_id* și *id_news_id*. În mod similar, tabela NEWSTAGS va avea constrângerile: PRIMARY KEY pentru coloana *id*,

FOREIGN KEY pentru coloanele *id_news_id* și *id_tags_id* și NOT NULL pentru toate coloanele.

Tabela TAGS va păstra toate tagurile generate de algoritmul de generare prezentat într-o secțiune separată a acestei lucrări.

Coloanele sale vor indica numele etichetei (*tag_name*), punctajul asociat acesteia (*tag_score*) și amprenta temporală la care a fost creată înregistrarea (*create_date*). Constrângerile asupra acestor coloane sunt: PRIMARY KEY pentru coloana *id* și NOT NULL pentru toate celelalte coloane.

De asemenea, această tabelă se află în relație cu tabela NEWS, iar detaliile acestei relații au fost prezentate mai sus.

Ultima tabelă rămasă în modelul nostru este tabela BLOGARTICLES care conține toate articolele de blog create de utilizatorii aplicației.

Coloanele acestei tabelă sunt: coloanele care păstrează informațiile despre titlul, conținutul, descrierea și imaginea asociată articolului de blog (*blog_title*, *blog_text*, *blog_description*, *blog_image*), data publicării articolului (*create_date*), numărul de voturi pozitive și negative (*vote_up*, *vote_down*), înălțimea și lățimea imaginii asociate articolului (*height_field*, respectiv *width_field*), id-ul utilizatorului care a publicat articolul (*author_id*) și o coloană boolean care indică dacă articolul este vizibil sau nu în aplicație (*visible*).

Din punct de vedere al relațiilor, tabela blogurilor este mult mai interesantă decât celelalte tabelă ale bazei de date, deoarece se află în relație cu tabela utilizatorilor în două moduri diferite.

În primul rând, este în relație *mai mulți-la-mai mulți* pentru a lega voturile asociate fiecărui articol, de utilizatorii care au efectuat votarea. Această relație ne va determina să construim un tabel de legătură numit USERBLOGS în mod similar celui creat în urma relației dintre tabela utilizatorilor și cea a știrilor. Astfel, tabelul de legătură va conține informații despre natura votului (pozitiv sau negativ), data ultimei modificări a acestuia și cheile străine care leagă cele două tabelă din relație.

Cea de-a doua relație, este de tipul *unu-la-mai mulți* și indică utilizatorul care a publicat articolul de blog (cu alte cuvinte, autorul articolului).

Constrângerile tabelă BLOGARTICLES sunt: PRIMARY KEY pentru coloana *id*, FOREIGN KEY pentru *author_id* și NOT NULL pentru toate celelalte coloane. În cazul tabelă de legătură, vom avea PRIMARY KEY pentru coloana *id*, FOREIGN KEY pentru coloanele *id_blog_id* și *id_user_id* și NOT NULL în rest.

4.5.4. Modele și migrări în Django

Acum că avem structura bazei de date bine definită, este timpul să o implementăm. Totuși, construirea acesteia în mod direct folosind soluția SQL aleasă, deși suficient de simplă la început, poate deveni greu de întreținut pe termen lung. Mai mult, dacă dezvoltatorul nu are suficientă experiență cu această tehnologie, soluțiile sale pot avea un impact negativ asupra modelului, putându-se ajunge la un punct în care revenirea la starea inițială să fie foarte costisitoare.

Pentru a evita o astfel de problemă, Django ne oferă o soluție proprie de ORM numită sugestiv Django ORM. Așa cum am discutat mai sus, un ORM ne permite să efectuăm modificări la nivelul modelului de baze de date folosind paradigma programării orientate pe obiecte implementată într-un limbaj de programare cunoscut. În acest fel, dezvoltatorul se poate concentra doar pe limbajul de programare (sau limbajele dacă este cazul) în care este construită aplicația.

În Django, orice tabelă este reprezentată de o clasă care extinde clasa *Model* din modulul *django.db.models*. Această clasă va fi adăugată în fișierul *models.py* din interiorul aplicației Django în care are cel mai mult sens să fie creată. Într-adevăr, putem importa această clasă și din alte aplicații Django din interiorul proiectului, dar pentru a păstra un curs logic de-a lungul proiectului, este indicat să fie inclusă în aplicația în care modelul este accesat pentru prima dată.

Coloanele vor fi reprezentate prin atributele clasei corespunzătoare modelului. Django ne pune la dispoziție un număr de tipuri posibile pentru aceste coloane, toate reprezentând clase în modulul *django.db.models*, precum: *CharField* indică un câmp text de dimensiune mai mică de 255 de caractere, *TextField* indică un câmp text de dimensiuni mari, *IntegerField* reprezintă o coloană de tip numeric, *BooleanField* indică un câmp care poate avea doar două opțiuni (adevărat sau fals), *DateTimeField* indică un câmp care conține data și timpul (similar, *DateField* va descrie o coloană ce conține doar data), și multe altele.

Pentru a crea constrângerile, Django oferă un mix de câmpuri și opțiuni de câmpuri care adresează această nevoie. Astfel, pentru a crea o cheie primară, este nevoie să creăm un câmp folosind una din clasele de mai sus (sau una similară), căreia să îi precizăm în constructor parametrul *primary_key=True* (dacă în modelul nostru nu există nici un astfel de argument, Django va crea automat un câmp de tipul *AutoField* care să păstreze cheia primară și îl va numi *id*). În mod similar, pentru a adăuga constrângerile *unique* și *not null*, vom preciza în constructorul câmpului nostru *unique=True*, respectiv *null=False*. Este de reținut totuși faptul că, Django va adăuga constrângerea *not null* în

mod implicit tuturor coloanelor, iar pentru a suprascrie acest comportament, este necesară precizarea în constructorul câmpului a parametrului *null=True*.

Constrângerea de cheie străină corespunde unui tip de câmp special, numit *ForeignKey* care primește în constructor clasa modelului pe care îl referă și comportamentul în cazul ștergerii datelor (în general este aleasă opțiunea de ștergere în cascadă). Mai mult, precizarea acestui câmp va crea în mod automat o relație de tipul *unu-la-mai mulți* cu tabela referențiată.

Pentru crearea unei relații *unu-la-unu*, este necesar câmpul *OneToOneField* cu aceiași parametri ca în cazul cheii străine, iar pentru relația *mai mulți-la-mai mulți*, avem la dispoziție câmpul *ManyToManyField* care necesită numai clasa tabelului de pe care o referă. De asemenea, la crearea unei relații *unu-la-unu*, va fi creată și o constrângere *unique* pentru coloana implicată, iar în cazul relației *mai mulți-la-mai mulți*, Django va crea în mod automat un tabel de legătură între cele două entități aflate în relație.

O altă observație în legătură cu crearea automată a tabelului de către framework constă în denumirea acestora. În mod implicit, Django va numi tabelele ce vor fi create și adăugate în baza de date folosind ORM-ul propriu după cum urmează: *<nume_aplicație>_<nume_clasa_model>*, unde *nume_aplicație* reprezintă numele aplicației Django în care a fost definit modelul, iar *nume_clasa_model* este numele modelului în sine (scris cu litere mici). Pentru a suprascrie acest comportament, și a oferi tabelului din baza de date un nume propriu, este suficient să creăm o subclasă numită *Meta* în interiorul clasei modelului țintă, iar în interiorul său să adăugăm atributul *db_table="nume_tabel"*, unde stringul *nume_tabel* reprezintă denumirea tabelului din baza de date.

Din această ultimă observație, putem deduce imediat faptul că denumirile clasei care descrie modelul și cea a tabelului salvate în baza de date, pot fi diferite, iar de-a lungul aplicației, orice tip de cerere către baza de date se va face prin intermediul claselor care descriu tabelele implicate. Django ORM își va da în mod automat seama către ce tabelă din baza de date să trimită cerințele și cum să transforme cerința noastră în cod SQL.

Perfect. Totul e pregătit. Tot ce mai rămâne este să propagăm aceste modificări către baza de date. Pentru a realiza acest lucru, Django introduce un sistem propriu numit „*migrări*”.

Migrările au drept scop propagarea automată a modificărilor de la modelul descris în aplicația Django, la tabela corespunzătoare din baza de date. Cu toate acestea, sistemul îi va ceda dezvoltatorului responsabilitatea de a crea și de a executa migrările.

Pentru a crea migrările pentru orice modificare a modelelor, vom deschide terminalul în directorul întregului proiect (cel care conține toate aplicațiile și fișierul *manage.py*) și vom executa comanda `python manage.py makemigrations`. Odată create migrările, le vom aplica efectiv asupra bazei de date folosind comanda `python manage.py migrate`. Astfel, cu doar două comenzi, ne asigurăm că baza de date are structura reprezentată prin modelele noastre.

De asemenea, Django pune la dispoziție încă două comenzi speciale pentru a ușura lucrul cu migrările și pentru a-i oferi dezvoltatorului o modalitate de a depista din timp eventualele erori în structura descrisă de prin modele. Prima astfel de comandă este *sqlmigrate* (rulată în mod similar cu cele două comenzi de mai sus). Ea va afișa comenzile SQL care urmează să fie executate la rularea comenzii *migrate*. Cea de-a doua comandă este *showmigrations* responsabilă cu afișarea tuturor migrărilor din proiect împreună cu statusul lor.

Pentru o înțelegere deplină a întregului concept de migrări, Django ne îndeamnă să ne gândim la acesta ca la un sistem de control al versiunilor² precum *Git*. Astfel, comanda *makemigrations* va crea fișiere speciale care vor conține toate modificările ce urmează să fie aduse bazei de date (scrise tot în Python, dar urmând un stil standardizat), analog comenzii *commit* din *Git*, iar comanda *migrate* va propaga modificările în baza de date, asemeni comenzii *push*.

Mai mult, datorită caracterului automat al migrărilor, Django ne asigură că schema rezultată va fi întotdeauna aceeași indiferent de câte ori am efectua migrările (atenție totuși că nu ne este asigurată și calitatea migrărilor, de aceea există comenzile de gestionare *showmigrations* și *sqlmigrate*). Astfel, mai mulți dezvoltatori pot lucra la același proiect și pot rula migrările create de altcineva și au garanția că baza lor de date locală va arăta la fel.

4.5.5. Alegerea sistemului de bază de date

Mai sus am stabilit ce modele vor fi adăugate în baza de date, ce relații vor fi între acestea și modalitatea prin care vom propaga modelele în baza de date. N-a mai rămas un singur lucru de decis: ce bază de date?

Într-adevăr, exista multe sisteme de gestionare a bazelor de date, fiecare cu avantajele și dezavantajele sale. Însă pentru aplicația noastră, nu ne interesează atât de mult calitățile generale ale acestora, ci, mai degrabă, compatibilitatea lor cu framework-

² Vezi pagina din documentația oficială: <https://docs.djangoproject.com/en/2.0/topics/migrations/>

ul Django. În acest fel, ne asigurăm că avem la dispoziție cât mai multe metode de gestionare automată oferite de Django.

Având în minte toate acestea, vom alege pentru aplicația noastră sistemul de gestionare PostgreSQL. PostgreSQL (sau simplu Postgres) este un sistem de gestionare al bazelor de date obiect-relație (ORDBMS), gratis și open-source, care pune accent pe extensibilitate și conformitatea cu standardele.

Postgres își are originile în anul 1986 când Michael Stonebraker a luat decizia de a-și dezvolta propriul sistem de gestionare al bazelor de date cu scopul de a adresa problemele sistemelor existente în acea perioadă. Mai mult, datorită impactului funcționalităților introduse în acest sistem de gestionare asupra domeniului, autorul a primit premiul Turing în anul 2014.

Așa cum am precizat mai sus, deși Django nu favorizează nici un sistem de gestionare al bazelor de date, datorită numărului impresionant de funcționalități puse la dispoziție de Postgres, combinarea celor două devine tot mai interesantă.

Astfel, Postgres oferă cel mai bun suport pentru alterarea schemei (important în procesul de migrări) comparativ cu celelalte sisteme de gestionare suportate de Django, pentru aplicații care folosesc hărți, Django are suport numai pentru Postgres, schimbarea tipului de date a unei coloane se poate realiza fără rescrierea întregului tabel etc. Bineînțeles, nici PostgreSQL nu este perfect. Un inconvenient ar putea fi că adăugarea unei coloane care are setată o valoare implicită va rezulta într-o rescriere a întregului tabel ceea ce poate deveni o problemă atunci când tabelul este de dimensiuni foarte mari.

Pentru conectarea unei baze de date de aplicația noastră se poate realiza foarte simplu din fișierul *settings.py* al aplicației principale, unde trebuie precizat următorul dicționar:

```
DATABASES = {  
    'default': {  
        'ENGINE': 'django.db.backends.postgresql_psycopg2',  
        'NAME': 'newssummy',  
        'USER': 'postgres',  
        'PASSWORD': 'parola123',  
        'HOST': 'localhost',  
        'PORT': '',
```

}

}, unde *ENGINE* specifică sistemul de gestionare pe care îl vom folosi pentru crearea și administrarea tabelor din baza de date (observăm că valoarea acestuia este un string care indică un modul Django specific fiecărui sistem), *NAME* reprezintă numele bazei de date (deja existentă), *USER* este numele utilizatorului care se va conecta la baza de date și în numele căruia vom efectua toate acțiunile, *PASSWORD* include parola utilizatorului bazei de date, iar *HOST* și *PORT* indică adresa și portul serverului în care se găsește baza de date.

4.6. Securitatea aplicației

4.6.1. Securitatea formularelor

Să presupunem că am dezvoltat o aplicație web pentru o bancă care are drept scop gestionarea conturilor fiecărui client. În mod natural, aplicația noastră va avea un număr de formulare pentru introducerea informațiilor necesare creării unui nou cont, transferului banilor de la un cont la altul și multe alte astfel de operațiuni. Fiecare formular se va găsi la o anumită adresă URL și va executa un request de tip POST atunci când se vrea a fi înaintat spre procesare.

Totul arată bine până acum, iar într-o lume perfectă putem spune că aplicația este gata să fie lansată în producție.

Totuși, nu trăim într-o astfel de lume. Prin urmare, ne gândim la următorul scenariu: o persoană oarecare dezvoltă o altă aplicație web care include într-unul dintre butoanele sau link-urile sale un request POST către unul dintre formularele din aplicația noastră. În acest fel, dacă un utilizator autentificat deja în aplicația noastră, accesează acel buton/link, va declanșa o cerere în aplicație care va fi tratată ca și cum utilizatorul însuși ar fi trimis-o.

Folosind această metodă, un site malițios poate crea conturi bancare și trimite bani către un alt cont în mod automat, fără acordul sau știința victimei.

Mai mult, exemplul prezentat este bazat pe un caz real, iar banca în cauză este ING Direct³. Problema a fost însă investigată și (mai mult ca sigur) rezolvată până în momentul scrierii acestei lucrări.

3 Mai multe informații despre cum putea fi efectuat un astfel de atac atât pentru ING Direct cât și pentru alte aplicații web precum YouTube, The New York Times sau MetaFilter pot fi găsite în acest articol: <https://people.eecs.berkeley.edu/~daw/teaching/cs261-f11/reading/csrf.pdf> secțiunea 3, paginile 4-8.

Un astfel de atac poartă numele de *Cross-Site Request Forgery (CSRF)* și este definit ca un tip de atac prin care un site malițios poate provoca modificări într-un alt site în numele unui utilizator „de încredere” pentru acel server. Acest atac poate folosi cookie-urile sau IP-ul utilizatorului pentru a determina browserul să creadă că acțiunea este executată chiar de utilizator.

Alte modificări pe care un atacator le poate aduce unei aplicații folosind acest tip de atac sunt:

- De-autentificarea utilizatorului de pe aplicația țintă
- Modificarea preferințelor victimei pe pagina respectivă
- Publicarea de conținut pe pagina respectivă în numele utilizatorului victimă (comentarii, mesaje de status, etc).

Așadar, atacurile CSRF sunt cu adevărat periculoase și ne dorim să facem tot posibilul să protejăm utilizatorii aplicației noastre de astfel de atacuri. Pentru a face acest lucru, avem două posibilități: verificăm header-ul pentru a vedea de unde a fost trimis cererea (în header vom avea informații despre adresa URI care a trimis acea cerere), iar dacă acea cerere nu vine dintr-o sursă de încredere (în general, este o sursă diferită de adresa aplicației noastre), atunci blocăm cererea sau includem un câmp ascuns în formularul nostru care să conțină o cheie secretă pe care o vom verifica mai apoi înainte de a înainta formularul.

Avantajul primei metode constă în ușurința cu care poate fi implementat, însă unii utilizatori au ales modifice setările browser-ului astfel încât să se omită acest header sau să fie modificat (aceste modificări pot apărea din dorința utilizatorului de a-și proteja intimitatea). Cea de-a doua metodă pe de altă parte, nu se confruntă cu o astfel de problemă și poate asigura o securitate mai mare decât prima metodă, însă pot apărea probleme în cazul în care un utilizator alege să salveze pagina HTML într-o altă locație (dacă atacatorul are acces la acea locație, poate vedea cheia de protecție și o poate folosi pentru un atac CSRF).

Django folosește cea de-a doua metodă pentru a asigura protecția formularelor împotriva unor astfel de atacuri. Implementarea acesteia implică următoarele acțiuni: crearea unei cookie CSRF bazată pe o cheie secretă generată în mod aleatoriu și a cărei cheie se schimbă la fiecare autentificare a utilizatorului, includerea unui câmp ascuns în requestul POST care va conține valoarea secretă generată anterior, orice request HTTP care nu folosește una din metodele GET, HEAD, TRACE sau OPTIONS și care nu conține cookie-ul CSRF și câmpul ascuns „csrfmiddlewaretoken” discutate anterior va rezulta în blocarea requestului și returnarea codului de eroare 403. Mai mult, pentru a evita cazurile în care atacatorul modifica cookie-urile utilizatorului pentru a putea

demara atacul, Django va verifica adresa celui care a pornit requestul (acest lucru este necesar deoarece protocolul HTTPS nu oferă o astfel de protecție).

Pentru a asigura protecția formularelor din aplicația noastră împotriva unor atacuri CSRF, este suficient să adăugăm instrucțiunea în limbajul de template specific Django `{% csrf_token %}` imediat după tag-ul html `<form>`. Atenție totuși la faptul că această protecție nu trebuie folosită pentru formulare care trimit requestul către o adresă externă aplicației noastre întrucât acea adresă va putea avea acces la cheia secretă (token-ul) utilizatorului, deci se compromite securitatea aplicației.

4.6.2. Alte elemente de securitate

Din moment ce aplicația noastră suportă conectarea mai multor utilizatori și oferă funcționalități diferite în funcție de starea acestora (autentificați sau nu), se ridică problema limitării accesului utilizatorilor la anumite pagini pentru care nu sunt autorizați. De exemplu, un utilizator neautentificat nu trebuie să vadă pagina de adăugare de bloguri întrucât adăugarea unui articol din acea pagină implică o legătură cu tabela utilizatorilor. În mod similar, butoanele sistemului de votare ar trebui dezactivate atunci când utilizatorul nu este autentificat.

Cum ne-am obișnuit, Django ne oferă două modalități simple de a controla accesul în aplicație. Pentru a limita accesul pentru întreaga pagină (vezi exemplul 1 de mai sus), este suficient să importăm decoratorul *login_required* din modulul *django.contrib.auth.decorators* și să îl adăugăm deasupra funcției view (din fișierul *views.py*) corespunzătoare afișării paginii țintă. Folosind acest decorator, Django va redirecționa orice utilizator neautentificat care încearcă să acceseze acea pagină, către pagina de login.

Pentru exemplul 2, nu avem nevoie să restricționăm accesul la întreaga pagină, ci doar la anumite funcționalități. Astfel, ne vom orienta atenția către template-ul care descrie aspectul paginii (și conține elementele pe care ne dorim să le restricționăm). Folosind sintaxa `{%if request.user.is_anonymous%}` *elemente_dezactive* `{%else%}` *elemente_active* `{%endif%}`, unde *elemente_dezactive* reprezintă codul HTML ce trebuie afișat pentru utilizatorii neautentificați, iar *elemente_active* codul HTML pentru utilizatorii autentificați.

Este interesant de observat că, folosind limbajul de template pus la dispoziție de Django, avem acces la același obiect *request* ca cel din funcția de view. Astfel, legătura dintre backend și frontend este mult mai strânsă, ceea ce se traduce prin mult mai mult control asupra funcționalităților aplicației pe care o dezvoltăm.

Având toate acestea, paginile restricționate din aplicația noastră sunt: pagina de adăugare, de editare și de ștergere a blogurilor, pagina de vizualizare a blogurilor postate de un utilizator, funcțiile sistemului de votare (chiar dacă dezactivăm butonul, adresa URL care apelează funcția rămâne disponibilă). Funcționalitățile restricționate din template sunt: butoanele sistemului de votare (au fost dezactivate pentru utilizatori neautentificați) și meniul vertical din dreapta bării de navigare (pentru utilizatori neautentificați va afișa opțiuni de autentificare și înregistrare, iar pentru ceilalți, va afișa legături către pagina „blogurile mele” și log out.

Un alt aspect important în legătură cu securitatea aplicației, îl reprezintă salvarea parolelor. Într-adevăr, este considerată a fi o practică rea și este vehement descurajată de comunitatea dezvoltatorilor salvarea unei parole în baza de date fără nici o metodă de criptare sau hashing. Folosind sistemul de autentificare oferit de Django, ne asigurăm că parolele vor fi salvate sub formă de hash.

Algoritmul folosit în mod implicit este PBKDF2 (Password-Based Key Derivation Function 2) împreună cu o funcție hash SHA256. Această metodă ar trebui să fie suficientă pentru a asigura o securitate de nivel suficient de înalt pentru majoritatea aplicațiilor. Cu toate acestea, Django permite schimbarea algoritmului de hashing, adăugând un nou prim element în lista `PASSWORD_HASHERS` din fișierul *settings.py* (Django va alege primul element al listei drept algoritmul de hashing). Mai mult, toți algoritmii fiind păstrați într-o listă, este posibil ca primul element al listei să fie utilizat pentru stocarea parolelor noi, iar ceilalți algoritmi sunt opțiuni valide pentru a trata parolele existente. Cu alte cuvinte, această metodă ne permite să schimbăm algoritmul de hashing și să păstrăm parolele securizate cu algoritmul vechi, iar Django va ști să le verifice.

De asemenea, Django oferă, în mod implicit, câteva modalități de verificare a validității parolei înainte de a fi creat un cont. Printre aceste validări se numără: verificarea dacă parola este foarte asemănătoare cu numele de utilizator, verificarea ca parola să fie formată din cel puțin 8 caractere, verificarea dacă toate caracterele sunt alfanumerice și verificarea dacă parola nu este una foarte comună⁴. Mai mult, framework-ul ne permite crearea propriilor clase de validare sau modificarea proprietăților celor existente.

Toate clasele de validare sunt incluse într-o listă numită `AUTH_PASSWORD_VALIDATORS` din fișierul *settings.py* sub forma unor dicționare cu un singur element care are cheia „*NAME*” și valoarea un string care conține calea către clasa de validare. Toate clasele implicite, sunt definite în modulul *django.contrib.auth.password_validation*.

⁴ Lista implicită folosită pentru verificarea dacă parola este una comună este creată de Mark Burnett și poate fi găsită la adresa <https://xato.net/passwords/more-top-worst-passwords/>

5. Îmbunătățiri ulterioare

În capitolele anterioare am prezentat toate tehnologiile, funcționalitățile și caracteristicile aplicației dezvoltate. Însă, așa cum era de așteptat, orice proiect are loc de îmbunătățiri, iar în cazul în care ne dorim să tratăm această aplicație drept un produs pe care ne dorim să îl comercializăm, adăugarea de funcționalități noi devine obligatorie pentru asigurarea profitabilității pe termen lung.

Având în vedere toate acestea, în acest capitol ne vom uita la câteva îmbunătățiri și funcționalități viitoare pe care ne-am dori să le includem în aplicația noastră, dar care, din diferite motive, nu au putut fi prezente la momentul scrierii acestei lucrări.

Prin îmbunătățiri, vom înțelege modificări aduse proceselor și componentelor deja existente în aplicație cu scopul de a îmbunătăți experiența utilizatorului și de a asigura mai bună stabilitate a aplicației.

Câteva îmbunătățiri pe care ne dorim să le aducem acestui proiect pot fi:

- Implementarea unui algoritm de etichetare automată mult mai eficient care să poată identifica în mod „corect” și taguri formate dintr-un singur cuvânt (întrucât eliminarea acestora din algoritm poate afecta calitatea rezultatului). De asemenea, noua versiune a algoritmului ar trebui să fie capabilă să genereze taguri pentru orice articol (ne amintim că în implementarea discutată în capitolul patru, nu avem garanția creării a cel puțin unui tag pentru fiecare articol de știre).
- O altă îmbunătățire foarte importantă vizează sistemul de autentificare. Mai exact, salvarea parolelor. Într-adevăr, parolele sunt salvate într-un mod foarte sigur, iar „spargerea” hashului unei parole ar necesita mult mai multă putere de procesare decât ar fi profitabil. Cu toate acestea, nu îl oprește nimic pe atacator să încerce pur și simplu parole la întâmplare până o află pe cea corectă. Din acest motiv, este necesară implementarea unor validări mult mai stricte asupra parolelor și implementarea unui sistem care să împiedice introducerea greșită a parolei, în mod consecutiv, de mai mult de un număr n de ori (unde n este un număr ales de noi). O validare adițională ar putea fi obligarea utilizatorului de a folosi cel puțin o literă mare, o literă mică și o cifră în crearea parolei. Iar pentru cazul în care parola este introdusă greșit de mai multe ori consecutiv, să fie obligat să introducă un cod captcha.

- Modificarea sistemului de votare astfel încât să folosească Ajax atunci când se înregistrează un nou vot. Utilizând această tehnologie, utilizatorul nu va mai experimenta reîncărcarea paginii de fiecare dată când votează un articol.
- Oferirea posibilității utilizatorilor de a anula un vot.
- Preluarea articolelor de știri de la mai multe publicații și preluarea știrilor din mai multe categorii.

Din punct de vedere al funcționalităților adiționale pe care ne dorim să le includem într-o versiune viitoare a aplicației, enumerăm următoarele:

- Adăugarea unei pagini de profil pentru fiecare utilizator, în care acesta să poată vedea toate articolele de știri sau de blog pe care le-a votat de-a lungul timpului (și bineînțeles, posibilitatea de a modifica votul). Mai mult, tot din această interfață să putem oferi posibilitatea de a-și schimba parola, numele de familie sau prenumele.
- Dacă îndeplinim primul punct din secțiunea de îmbunătățiri (cel care implică dezvoltarea unui algoritm de etichetare mai eficient), am putea adăuga posibilitatea de a genera taguri pornind de la textul introdus de utilizator în pagina de sumarizare a propriului text.
- Pentru a oferi utilizatorului cele mai importante știri ale momentului, va trebui să implementăm o metodă de a acorda fiecărui articol un anumit punctaj (invizibil din punct de vedere al utilizatorului) prin intermediul căruia să putem sorta articolele într-o modalitate mult mai relevantă importanței acestora. Astfel, câțiva factori relevanți în construirea unui astfel de punctaj pot fi: data publicării articolului, numărul de voturi pozitive și negative oferite de utilizatori, subiectul articolelor (dacă există suficient de multe articole despre un anumit eveniment publicate în aceeași perioadă de timp, putem presupune că acel subiect tratează evenimente cu un impact ridicat în lume).
- Adăugarea unor metode de a sortare a articolelor. De exemplu, sortare în funcție de cele mai noi articole, de numărul de voturi, de un punctajul calculat prin metoda descrisă la punctul anterior. Mai mult, sortarea în funcție de acest punctaj ar putea deveni sortarea implicită a articolelor.
- O altă funcționalitate care poate nu are un impact atât de mare precum cele de mai sus, dar care poate îmbunătăți considerabil calitatea conținutului din aplicație o reprezintă adăugarea unei metode de raportare a conținutului necorespunzător. Cu alte cuvinte, utilizatorii să poată raporta un rezumat care nu a fost generat într-un mod corespunzător (de exemplu, nu are sens atunci când este citit), un articol de blog care nu respectă scopul inițial al acestei pagini (de

exemplu, este un articol despre viața personală a autorului, fără relevanță pentru evenimentele de actualitate), sau un articol de blog care promovează valori „greșite” (de exemplu, instigare la ură, extremism, rasism etc).

6. Concluzii

Internetul va continua să cuprindă tot mai mult din lumea în care trăim, iar informațiile cuprinse de acesta sunt atât de numeroase încât este aproape imposibil să ținem pasul cu tot ce se întâmplă în jurul nostru.

Într-adevăr, pentru mulți, internetul poate părea copleșitor, misterios, poate chiar înfricoșător. Însă acesta nu este decât o ustensilă, un mijloc de comunicare, o legătură între noi și restul lumii. Cei ce își perfecționează abilitatea de a utiliza această ustensilă vor avea toate mijloacele necesare spre a cunoaște lumea din jur.

Aplicația noastră își propune să ușureze acest proces de informare oferind acces la rezumate ale articolelor scrise de publicații renumite, la opiniile altor persoane vis-a-vis de diferite evenimente din lume sau posibilitatea de a rezuma propriul text (pentru cazurile în care informația dorită nu există pe site).

Mai mult, așa cum am văzut de-a lungul lucrării, impactul utilizatorului asupra calității informației nu este deloc neglijat, ci dimpotrivă am permis votarea tuturor articolelor (atât de știri, cât și de blog), am inclus un top al celor mai importante trei știri din ultimele șapte zile și vom avea în vedere extinderea acestor permisiuni.

Păstrând tema aplicației, în continuare, vom *rezuma* principalele puncte atinse în această lucrare.

Astfel, am început discuția cu o scurtă introducere în care am văzut de ce este importantă crearea unei astfel de aplicații și cum poate afecta într-un mod pozitiv viața oamenilor (pe care i-am numit mai târziu „utilizatori”). Apoi, am prezentat principalele tehnologii care au făcut posibilă dezvoltarea acestei aplicații.

Având stabilite un motiv și un set de tehnologii care să ne ajute, ne îndreptăm atenția în capitolul trei către funcționalitatea aplicației noastre din punctul de vedere al utilizatorului. Astfel, realizăm analiza funcțională prin două metode diferite cu scopul de a stabili prioritatea implementării funcționalităților și calitatea acestora (punctele slabe, punctele tari etc), iar după, parcurgem fiecare element din proiect din punctul de vedere al utilizatorului.

În capitolul patru începem discuția despre cum au fost implementate funcționalitățile discutate în capitolul anterior. Discuția a început prin prezentarea

arhitecturii care va fi folosită în dezvoltarea aplicației, urmată de o scurtă introducere a framework-ului Django.

Apoi, ne am rezervat o secțiune specială pentru a discuta despre funcționalitatea principală a aplicației noastre: algoritmul de sumarizare a articolelor și generarea automată a etichetelor. De asemenea, tot în această secțiune am discutat și despre cum putem executa întregul proces într-un mod independent de aplicație și cum îl putem programa să ruleze la un interval de timp prestabilit.

În continuare, după încă o secțiune în care prezentăm diferite alte funcționalități importante ale aplicației, dar cu un impact mult mai mic decât cele discutate anterior (de exemplu căutarea articolelor, votarea acestora, paginare etc) am început discuția despre baza de date. Astfel, am realizat diagramele modelului bazei de date și am ținut o discuție pe baza acestora, iar apoi am văzut cum putem folosi Django pentru a ușura întreaga interacțiune cu baza de date.

Încheiem capitolul patru cu o discuție pe tema securității aplicației noastre, unde vom prezenta principalele modalități prin care Django ne asigură siguranța proiectului.

Nu în ultimul rând, capitolul cinci conține o scurtă listă cu îmbunătățiri și funcționalități pe care ne dorim să le implementăm în versiuni viitoare ale aplicației.